

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1-По1 8/21
3.2.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Бојане Пауновић, Весне Петровић, Драгана Ћесаровића и Марка Јоцића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА и др.**, због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези са чланом 61 КЗ и др., одлучујући о жалбама Тужиоца за организовани криминал, окривљеног АА, браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, и ГГ, адвоката Новице Здравковића, браниоца окривљених ДД и ЋЋ, адвоката Наде Драгутиновић Милићевић, браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката Зорана Јеврића, браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката Наде Јанковић – Јозић, окривљеног ГГ, окривљеног ЗЗ и његовог браниоца, адвоката Предрага Вулевића, браниоца окривљеног ИИ, адвоката Бранимира Јеремића и браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката Марка Тешића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 бр. 75/19 од 15.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 14. и 15. децембра 2021. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Дубравке Дмитровић, окривљених ДД, ББ, ВВ, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, као и бранилаца окривљених, адвоката Новице Здравковића, адвоката Наде Јанковић Јозић, адвоката Зорана Јеврића, адвоката Наде Драгутиновић Милићевић, адвоката Предрага Вулевића и адвоката Марка Тешића, а у одсуству уредно обавештених окривљених АА, ИИ, ЈЈ, прецизније наведено у записницима са седнице већа, након већања и гласања дана **03.02.2022. године**, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалби окривљеног АА, браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, адвоката Новице Здравковића, браниоца окривљених ДД и ЋЋ, адвоката Наде Драгутиновић Милићевић, браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката Зорана Јеврића, браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката Наде Јанковић – Јозић, окривљеног ЗЗ и његовог браниоца, адвоката Предрага Вулевића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 бр. 75/19 од 15.09.2020. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији која је изречена окривљенима АА, ДД, ББ, ВВ, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, окривљеног АА због

продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези са чланом 61 КЗ, а окривљене ДД, ББ и ВВ због по једног продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези члана 61 КЗ за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, применом одредби члана 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ **ОСУЂУЈЕ** и то **окривљеног АА на казну затвора у трајању од 4 (четири) године**, у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, а **окривљене ДД, ББ и ВВ на казне затвора у трајању од по 3 (три) године**, у које казне им се има урачунати време које су окривљени провели у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, **окривљеном ЖЖ и ЗЗ** због по једног продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 и чланом 61 КЗ, за које су оглашени кривим првостепеном пресудом, применом одредби члана 4, 42, 45, 63, 65 и 66 КЗ **ИЗРИЧЕ условне осуде**, тако што окривљеном ЖЖ претходно утврђује казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца, а окривљеном ЗЗ утврђује казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређује да се утврђене казне неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 2 (две) године не изврше ново кривично дело, с тим што ће му се у случају опозивања условне осуде у казну затвора окривљеном ЖЖ урачунати време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године и од 21.02.2020. године до 10.09.2020. године, а окривљеном ЗЗ време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, затим **окривљенима ЂЂ и ЕЕ** због по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, применом одредби члана 4, 42, 45, 63, 65 и 66 КЗ **ИЗРИЧЕ условне осуде** којим им претходно утврђује казне затвора у трајању од по 9 (девет) месеци и истовремено одређује да се утврђене казне неће извршити уколико окривљени у року од проверавања од 2 (две) године не изврше ново кривично дело, с тим што ће се у случају опозивања условне осуде окривљенима у изречену казну урачунати време које су провели у притвору и то окривљеном ЂЂ у периоду од 27.04.2015. године до 24.07.2015. године, а окривљеном ЕЕ у периоду од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, док се жалбе окривљеног АА, браниоца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвоката Новице Здравковића, браниоца окривљених ДД и ЂЂ, адвоката Наде Драгутиновић – Милићевић, браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката Зорана Јеврића, браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката Наде Јанковић – Јозић, окривљеног ЗЗ и његовог браниоца, адвоката Предрага Вулевића у преосталом делу, као и жалбе Тужиоца за организовани криминал, окривљеног ГГ, браниоца окривљеног ИИ, адвоката Бранимира Јеремића и браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката Марка Тешића у целости **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда, у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1 бр. 75/19 од 15.09.2020. године, окривљени АА, ДД, ББ, ВВ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ оглашени су кривим и то окривљени АА, ДД, ББ и ВВ због по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези са чланом 61 КЗ, окривљени ЖЖ и ЗЗ због по једног продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 и чланом 61 КЗ, окривљени ЂЂ и ЕЕ због по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, окривљени ГГ због

продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 помагањем у вези са чланом 35 и 61 КЗ, а окривљени ИИ и ЈЈ због по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, те је првостепени суд окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, окривљеног ДД на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 9 (девет) месеци, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, окривљеног ВВ на казну затвора у трајању од 3(три) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, окривљеног ЖЖ на казну затвора у трајању од 1(једне) године и 2 (два) месеца, у коју му се урачунава време које је окривљени провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године и до 21.02.2020. године до 10.09.2020. године, окривљеног ЗЗ на казну затвора у трајању од 1(једне) године, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, с тим што ће се изречена казна извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., ..., без електронског надзора, те уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, окривљеног ЋЋ на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци у коју се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 24.07.2015. године, с тим што ће се изречена казна извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује општина ..., село ... без примене електронског надзора, те уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, окривљеног ЕЕ на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, с тим што ће се изречена казна извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, општина ..., село ..., без примене електронског надзора, те уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, окривљеног ГГ осуђује на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, с тим што ће се изречена казна извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, општина ..., село ..., без примене електронског надзора, те уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, окривљеном ИИ изриче условну осуду, тако што му претходно утврђује казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци и истовремено одређује да се запређена казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 3(три) године не изврши ново кривично дело и окривљеном ЈЈ изриче условну осуду тако што му претходно утврђује казну затвора у трајању од 7(седам) месеци и истовремено одређује да се запређена казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 3 (три) године не изврши ново кривично дело, те у случају опозивања условне осуде окривљеном се у казну затвора има урачунати време за које је лишен слободе на дан 08.02.2015. године.

У ставу II изреке побијане пресуде на основу одредбе члана 91 и 92 КЗ суд окривљенима АА, ДД, ББ, ВВ, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ одузима имовинску корист

прибављену кривичним делом, те се од АА одузима имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у укупном износу од 4.000 евра, као и 500 евра који новац је одузет по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС – Дирекција полиције – ПУ Врање ПС Сурдулица 106/15 од 26.04.2015. године и обавезује се окривљени да плати износ од 3.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије, на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, од окривљеног ДД одузима се имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у износу од 900 евра, који новац је одузет по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС – Дирекција полиције – Одељење за сузбијање организованог општег криминала број 9/15 од 27.04.2015. године, окривљени ББ се обавезује да на име имовинске користи прибављене кривичним делом плати 800 евра у динарској притиввредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 3 месеца, од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, окривљени ВВ се обавезује да на име имовинске користи прибављене кривичним делом плати 600 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, окривљени ЋЋ се обавезује да на име имовинске користи прибављене кривичним делом плати 100 евра у динарској притиввредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од три месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, окривљени ЕЕ се обавезује да на име имовинске користи прибављене кривичним делом плати 100 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, окривљени ЖЖ се обавезује да на име имовинске користи прибављене кривичним делом плати 200 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, у корист буџетских средстава Републике Србије у року до 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, окривљени ЗЗ се обавезује да на име имовинске користи прибављене кривичним делом плати 1500 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, окривљени ИИ се обавезује да на име имовинске користи прибављене кривичним делом плати 150 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од три месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, од окривљеног ЈЈ се одузима имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у укупном износу од 50 евра и 6000 динара, те се од окривљеног одузима 50 евра и 2000 динара по потврди МУП РС – ПД Управа за странце – Одељење за сузбијање илегалних миграција и трговине људима о привремено одузетим предметима КУ 3113/15 бр. 12/2015 од 18.02.2015. године и обавезује се окривљени да плати износ од 4000 динара у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

У ставу III изреке побијане пресуде на основу члана 85 КЗ суд окривљеном ГГ изриче меру безбедности забране вршења позива радника Министарства унутрашњих послова Републике Србије у трајању од 5 (пет) година.

У ставу IV изреке пресуде на основу члана 350 став 5 у вези са чланом 87 КЗ суд окривљенима изриче меру безбедности одузимања предмета и то: окривљеном АА: 1)

мобилни телефон марке “Samsung” модел SM-N 91 C Note 4, имеи број ... са претплатничком картицом број ... одузете по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС ДППС Сурдулица број 106/15 од 26.04.2015. године, 2) путничко моторно возило марке “Mercedes” ML 270 регистарских ознака ... број шасије ..., са саобраћајном дозволом број ... и кључем одузето по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, ПУ број 1317/15 од 27.04.2015. године од КК и 3) комби возило марке “Ивеко” регистарских ознака ... број шасије ...; окривљеном ДД мобилни телефон марке “Samsung” модел GT19105PS, са ИМЕИ бројем ... са претплатничком картицом број ..., одузет по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, РС Сурдулица број 106/15 од 26.04.2015. године; окривљеном ББ 1) мобилни телефон беле боје марке “Samsung” модел G900F ИМЕИ број ... са СИМ картицом МТС серијски број ... и број ... и меморијском картицом од 8GB, одузето по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, Одељење за сузбијање организованог општег криминала број 10/15 од 27.04.2015. године и 2) возило VW “Pasat” регистарских ознака ..., са кључем одузето по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, Дирекција полиција ПУ Врање, РС Сурдулица 106/15 од 26.04.2015. године од АА, а на име ББ, окривљеном ВВ мобилни телефон марке “Samsung” модел SMG900F, ИМЕИ броја ... са припадајућом СИМ картицом и броја ... и микро SD картицом црне боје од 32GB, одузето по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, Одељење за сузбијање организованог општег криминала број 11/15 од 27.04.2015. године; окривљеном ЗЗ: 1) комби возило марке VW “Krafter” регистарских ознака ..., број шасије ..., са припадајућом саобраћајном дозволом и кључем одузет по потврди МУП-а, ДП, УКП, СБПОК, Одељење за сузбијање организованог општег криминала 03/4-5 број 12/15-1 од 27.04.2015. године, 2) мобилног телефона “Samsung” беле боје ИМЕИ број ..., 3) СИМ картице МТС број ..., 4) мобилног телефона црне боје марке “Samsung” ИМЕИ броја ..., 5) мобилног телефона марке “Samsung” црне боје ИМЕИ броја, 6) СИМ картице Теленор број ..., 7) меморијске картице 16GB, марке “Kingston”, 8) меморијске картице 2GB марке “Micro SD” који су предмети одузети по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, Одељење за сузбијање организованог општег криминала број 12/15 од 27.04.2015. године; према окривљеном ЕЕ мобилног телефона марке “Samsung” ИМЕИ број ... са СИМ картицом мобилног оператора МТС претплатничког броја ..., одузет по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, Одељење за сузбијање организованог општег криминала број 13/15-1 од 27.04.2015. године, окривљеном ЖЖ мобилни телефон марке “Samsung” C5212 са две СИМ картице ИМЕИ ... и ..., картице ... и ... одузет по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, Одељење за сузбијање организованог општег криминала број 15/15 од 27.04.2015. године; окривљеном ЂЂ мобилни телефон марке “Samsung” модел “GDT-19301P” ИМЕИ броја ... са припадајућом СИМ картицом број одузет по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, Одељење за сузбијање организованог општег криминала број 16/15-1 од 27.04.2015. године; окривљеном ИИ возило марке “Alfa Romeo” број шасије ..., регистарских ознака ..., са саобраћајном дозволом на име ЛЛ и кључем одузето по потврди МУП РС, ПД, Управа за странце, Одељење за сузбијање илегалних миграција и трговине људима о привремено одузетим предметима Ку.3410/15 број 16/2015 од 20.02.2015. године и окривљеном ЈЈ возило марке “Volvo” број шасије ... регистарских ознака ... са саобраћајном дозволом и кључем одузето по потврди МУП РС ПД Управе за странце, Одељење за сузбијање легалним миграција и трговине људима и привремено одузетим предметима Ку.3113/15 број 13/2015 од 18.02.2015. године.

У ставу V изреке побијане пресуде обавезују се окривљени АА, ДД, ББ, ВВ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ да накнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- Тужилац за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени, донесе пресуду којом ће окривљене ГГ, ЂЂ, ЖЖ, ЗЗ и ЕЕ осудити да су извршили продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарења људи у саизвршилаштву из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, а окривљене ИИ и ЈЈ да су извршили по једно кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350 став 3 у вези са ставом 2 КЗ у вези са чланом 33 КЗ и осуди их на казну по закону и тако што ће окривљенима изрећи казне затвора у дужем временском трајању

- окривљени АА из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине пресуду и одбије оптужницу Тужилаштва за организовани криминал као неосновану

- бранилац окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвокат Новица Здравковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни и изреченој мери безбедности, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи побијану пресуду у погледу одлуке о казни и окривљене ослободи од оптужбе уз отклањање изречене мере безбедности, те је тражио да заједно са окривљенима буде обавештен о седници већа другостепеног суда

- бранилац окривљених ДД и ЂЂ, адвокат Нада Драгутиновић Милићевић из свих законских разлога, са предлогом да суд усвоји жалбу, преиначи побијану пресуду, те да заједно са окривљенима буде обавештена о седници већа другостепеног суда.

- бранилац окривљеног ЕЕ, адвокат Зоран Јеврић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

- бранилац окривљеног ЖЖ, адвокат Нада Јанковић-Јозић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, окривљеном изрекне условну осуду или га казни најблажом казном.

- окривљени ГГ из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине првостепену пресуду, те одбије оптужницу Тужилаштва за организовани криминал као неосновану.

- окривљени ЗЗ из свих законских разлога, са предлогом да му Апелациони суд у Београду изрекне условну осуду, којом ће се у потпуности постићи сврха кажњавања.

- бранилац окривљеног ЗЗ, адвокат Предраг Вулевић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, окривљеног ослободи од оптужбе или га осуди на блажу казну затвора те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

- бранилац окривљеног ИИ, адвокат Бранимир Јеремић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, окривљеног ослободи од оптужбе или преиначи побијану пресуду и окривљеном изрекне условну осуду са утврђеном казном затвора у трајању од 6 (шест) месеци и роком проверавања од 1 (једне) године, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда

- бранилац окривљеног ЈЈ, адвокат Марко Тешић због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или исту укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

У одговору на жалбу Тужиоца за организовани криминал, бранилац окривљеног ЕЕ, адвокат Зоран Јеврић је предложио да се жалба Тужиоца за организовани криминал одбаци као недозвољена или одбије у целости као неоснована.

Тужилац за организовани криминал је у свом поднеску Ктж.бр.20/21 од 11.03.2021. године предложио да се жалбе окривљених и њихових бранилаца, изјављене против првостепене пресуде, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је одржао седницу већа, у смислу одредбе члана 448 ЗКП, којој су дана 13.12.2021. године присуствовали заменик Тужиоца за организовани криминал Дубравка Дмитровић, окривљени ДД, ББ, ВВ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, као и браниоци окривљених, адвокат Новица Здравковић, адвокат Нада Јанковић Јозић, адвокат Зоран Јеврић, адвокат Нада Драгутиновић Милићевић, адвокат Предраг Вулевић и адвокат Марко Тешић, а у одсуству уредно обавештених окривљених АА, ИИ, ЈЈ и адвоката Бранимира Јеремића, а која је дана 14.12.2021. године одржана у присуству окривљених ДД, ГГ, ЕЕ, ЗЗ, као и њихових бранилаца, адвоката Новице Здравковића, адвоката Бранимира Јеремића, адвоката Наде Јанковић-Јозић, адвоката Зорана Јеврића, адвоката Наде Драгутиновић Милићевић, адвоката Предрага Вулевића и адвоката Марка Тешића, а у одсуству уредно обавештених заменика Тужиоца за организовани криминал, окривљених АА, ВВ, ББ, ИИ, ЖЖ, ЂЂ и ЈЈ, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца који су истакнути у изјављеним жалбама, у смислу одредбе члана 451 ЗКП, те имајући у виду предлог Тужиоца за организовани криминал исказан у поднеску Ктж.бр.20/21 од 11.03.2021. године и објашњења која су на седници већа дали заменик Тужиоца за организовани криминал, присутни окривљени и њихови браниоци, поводом изјављених жалби и одговора на жалбу, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбама браниоца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвоката Новице Здравковића, браниоца окривљеног ИИ, адвоката Бранимира Јеремића, браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката Наде Јанковић Јозић, браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката Зорана Јеврића, као и браниоца окривљеног ДД и ЂЂ, адвоката Наде Драгутиновић Милићевић, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП и став 2 тачка 2 ЗКП истицањем да је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи, да се из изреке не може закључити каква је била улога сваког од окривљених, нити се могу утврдити одлучне чињенице у погледу времена и места извршења кривичног дела, радње извршења, као и саизвршилаштва

одређених окривљених, а посебно што чињенични опис не садржи све законом прописане елементе које чине биће кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим и о чему су у образложењу пресуде изостали разлози о одлучним чињеницама.

Међутим, насупрот овим жалбеним наводима, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, изрека првостепене пресуде је разумљива, није противречна сама себи, разлозима пресуде, ни стању у списима и представља супстрат утврђеног чињеничног стања. У образложењу првостепене пресуде су дати јасни разлози за сваки став и сваку тачку из изреке, при чему део образложења који се односи на чињенично стање и оцену веродостојности доказа, представља целину која даје одговоре на сва битна питања, значајна за решење конкретне кривичне ствари. Стога су у истој дати одговарајући разлози о одлучним чињеницама и чињеничним закључцима, који су потпуно, јасно и детаљно образложени, а овај суд их у потпуности прихвата. Даље, у побијаној пресуди не постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. На крају, из побијане пресуде јасно и недвосмислено произлази да су правилни закључци првостепеног суда, по питању, времена, места и начина извршења кривичног дела за које су осуђени окривљени АА, ДД, ББ, ВВ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, као и у вези са тим да њихове радње, онако како су описане у изреци побијане пресуде, представљају радње извршења кривичног дела, при чему су исте, као и кривица, на ваљан начин изложене, правилно анализиране, индивидуализоване и конкретизоване.

У том смислу, у првом делу изреке првостепене пресуде је наведен временски оквир радњи кривичног дела “од 04.01.2015. године до 22.2.2015. године”, а затим је за сваку од тачака које се окривљенима стављају на терет наведен тачан датум извршења кривичних дела, као и место извршења кривичног дела “на територији Босилеграда (места Божица, Извор и Горња Лисина), Врањске Бање (Планина Бесна кобила и места Мусуљски мост, Горња и Доња Љубата), Сурдулице (Планина Власина, Владичиног Хана и Београда)”, при чему се у даљим наводима изреке, конкретизује на који начин су извршене радње предметних кривичних дела, те јасно описана конкретна активност коју је свако од окривљених понаособ предузимао. При томе, током поступка је, из свих изведених доказа, утврђено да су мигранти прихватани ван сектора граничних прелаза, смештани на прикривеним локацијама, ван насељених места и на прикривен начин спровођени пешке или транспортовани возилима, па су супротни жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се указује да је изрека неразумљива у погледу места и времена извршења кривичних дела, оцењени као неосновани, јер иста садржи све законом прописане елементе из члана 424 ЗКП.

Даље, нису основани ни жалбени наводи браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката Наде Јанковић Јозић и браниоца окривљеног ИИ, адвоката Бранимира Јеремића да су у изреци пресуде садржане нејасноће у вези са тим које се кривично дело окривљенима ставља на терет. Наиме, из изреке пресуде јасно произлази да је окривљени ЖЖ оглашен кривим и осуђен за продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ у вези члана 61 став 1 КЗ, а окривљени ИИ за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33КЗ, а у вези са тим су у образложењу побијане пресуде дати одговарајући разлози и указано на доказе који потврђују да њихово поступање има значај саизвршилаштва у смислу члана 33 КЗ, као и да радње окривљеног ЖЖ имају обележја продуженог кривичног дела у смислу одредбе члана 61 КЗ, а како је то образложено на странама 117, 118 и 119 побијане пресуде.

Надаље, нису основани ни жалбени наводи адвоката Новице Здравковића, којима указује да чињенични опис радњи не садржи све законом прописане елементе кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи, затим да превоз на релацији између два града не представља транзит, а такође у изреци није наведен износ прибављене имовинске користи.

Наиме, одредбом члана 350 став 2 тада важећег КЗ прописано је да ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољен прелаз границе Србије или недозвољен боравак или транзит кроз Србију казниће се затвором од 6 месеци до 5 година, а одредбом члана 350 став 4 КЗ је прописано да ако је дело учињено од стране организоване криминалне групе, казниће се затвором од 3 до 12 година.

Из чињеничног описа дела, датог у изреци пресуде, произлази да су “окривљени поступали у урачунљивом стању, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, са умишљајем, свесни да је дело забрањено и хтели извршење, и то окривљени АА организовао организовану криминалну групу... ради стицања финансијске користи, на тај начин што је сачинио план деловања организоване криминалне групе и координирао активности саучесника, да за финансијску корист, у Србији организује прихват, недозвољени боравак и недозвољени транзит страних држављана...а све у циљу њиховог одласка ка некој од земаља Европске Уније, те су у том циљу припадници ове организоване криминалне групе од 04.01.2015. године до 22.2.2015. године постали окривљени ДД, ББ и ВВ а у намери прибављања имовинске користи у распону од око 10 евра по мигранту за локални превоз на територији Босилеграда и око 150 евра до 1000 евра за групни превоз миграната до територије града Београда, а за себе задржао укупно око 4.000 евра...” чиме су назначене све чињенице и околности, па и намера да се прибави корист, а које представљају законска обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези члана 61 КЗ, за које су окривљени оглашени кривим, и то како објективне околности које се односе на саме радње извршења, тако и субјективне околности које се односе на урачунљивост и умишљај окривљених. При томе, за постојање предметног кривичног дела није неопходно да је корист остварена и да иста буде опредељена у изреци, већ је битан елемент овог кривичног дела намера прибављања имовинске користи, а што је у конкретном случају садржано у изреци побијане пресуде. Такође, изрека првостепене пресуде није неразумљива ни по питању места где су страни држављани улазили на територију Републике Србије, као и транзита, јер превођење преко територије Србије представља транзит кроз Србију у смислу цитиране законске одредбе којом су окривљени оглашени кривим.

Надаље, неосновано се у жалбама више бранилаца истиче да је изрека пресуде неразумљива када је у питању одлучна чињеница да ли се у конкретном случају ради о илегалним мигрантима, будући да је првостепени суд о томе у побијаној пресуди дао јасне и довољне разлоге, при чему је на одговарајући начин изложио из којих доказа је та чињеница утврђена. Да се ради о лицима чији је циљ био транзит до неке од земаља Западне Европе, произлази, између осталог, и из исказа сведока ЉЉ, који је у свом исказу навео да му је брат платио пут из Сирије до Немачке, затим сведока ММ, који је изјавио да је платио пут из Сирије до неке од земаља Западне Европе, те сведока НН, који је изјавио да је платио пут од Сирије до Немачке, због чега су неосновани жалбени наводи бранилаца окривљених да су се мигранти, већ у Бугарској, налазили у Европској унији, па њихов крајњи циљ није била Европска унија. Ово посебно, ако се има у виду да је током поступка утврђено да се ради о страним држављанима-мигрантима који нису имали никаква документа, који су границу Србије са Бугарском прелазили мимо

граничних прелаза на недозвољен начин (пешке, кроз шуму, прихватани у близини границе са Бугарском на територији СО Босилеград), да је утврђено да нису имали право боравка ни транзита кроз Србију, који су смештени на прикривеним локацијама, очигледно ван насељених места и на прикривен начин спровођени пешке и транспортовани у возилима, што је у овом случају било праћено таквим мерама опреза – осматрањем присуства полиције и уз константно прикривено значење комуникације између чланова групе. Наведено су у својим одбранама објаснили окривљени ЗЗ и осуђени ЊЊ, наводећи да се „одређени број квадратних метара грађевинског материјала“, као што су „плочице, мермер или гуме“, заправо односио на број миграната, тако да све претходно наведено искључује могућност да се ради о лицима са правом боравка и транзита, како је то настојао да прикаже у својој одбрани окривљени АА, затим окривљени ДД на главном претресу, који је навео да су „том приликом заиста превозили грађевински материјал“, те окривљени ЗЗ, који је на главном претресу навео да се радило о превозу лица “са папирима” и да је у погледу ове околности поступао „у заблуди“, јер по налажењу овог суда, све наведене околности, у вези планирања и извођења транспорта миграната, искључују могућност да се ради о страним држављанима са правом транзита или дозвољеног боравка у Републици Србији. У вези са тим, без утицаја на другачију одлуку суда је чињеница да се у одређеним деловима изреке побијане пресуде наводи да се ради о НН мигрантима, будући да се ради о лицима чији недозвољен транзит је успешно спроведен до унапред договореног места на уласку у Београд, па је у складу са тим било немогуће утврдити њихов идентитет током поступка, што не доводи у сумњу закључак суда да су окривљени у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, извршили радње кривичног дела, а што произлази из свих изведених доказа током првостепеног поступка, па не стоје жалбени наводи којима се указује да је изрека пресуде неразумљива у овом делу.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, указује да је “неразумљивост изреке” фактичко питање које се утврђује према околностима конкретног случаја, водећи притом рачуна шта изрека пресуде у складу са одредбама члана 424 ЗКП-а мора да садржи, а посебно какви су разлози везани за изреку дати у образложењу. Наиме, време, место и начин формирања групе, претходни договор и начин комуникације међу припадницима групе, као и међу саизвршиоцима, како је претходно наведено, у изреци су јасно наведени у оквирима који су потребни да би иста била јасна и разумљива, те су супротни жалбени наводи бранилаца окривљених оцењени као неосновани.

У изјављеним жалбама адвоката Новице Здравковића и адвоката Зорана Јеврића се указује да је суд погрешно засновао стварну надлежност Посебног одељења за организовани криминал, сматрајући да кривично дело не спада у корпус кривичних дела предвиђених Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, а који би заснивали стварну надлежног Посебног одељења.

Међутим, овај суд налази да је овакав став неоснован, имајући у виду чињенично стање описано у оптужници, где се извршење предметног кривичног дела везује за организовану криминалну групу, што у смислу одредбе члана 2 и 3 поменутог закона, управо спада у надлежност Посебног одељења. У том смислу, по оцени овога суда, првостепени је суд правилно поступио када је нашао да је стварно и функционално надлежан за поступање у овом предмету, у односу на све окривљене и за сва кривична дела обухваћена оптужницом Тужиоца за организовани криминал. Наиме, надлежност Посебног одељења Вишег суда у Београду за организовани криминал успоставља се подизањем оптужнице овлашћеног јавног тужиоца, дакле Тужиоца за организовани криминал, против оптужених за кривична дела која су чињенично описана као дела са елементима организованог криминала, сходно одредби чл. 3 Закона

о организацији и надлежности државних органа о сузбијању организованог криминала, који је важио у време покретања поступка према оптуженима. Имајући у виду цитиране законске одредбе, то је у потпуности правилна одлука првостепеног суда да се поступак води пред Посебним одељењем, Вишег суда у Београду за организовани криминал, а код чињенице да су у конкретном случају окривљени АА, ДД, ББ, ВВ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, оптужени за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези члана 33 и 61 КЗ (дакле са елементима организованог криминала), а окривљени ИИ и ЈЈ оптужени за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, између којих дела постоји међусобна повезаност и исти докази.

Надаље, по налажењу овог суда, неосновано се у жалбама више бранилаца истиче да суд није поступио по налозима из решења Апелационог суда у Београду Кж1 По1 18/18 од 12.4.2019. године и у том смислу није образложио постојање организоване криминалне групе, у смислу одредбе члана 112 тачка 35 КЗ, те припадност и улогу појединих чланова, при чему је суд пропустио да да јасне и аргументоване разлоге везано за све окривљене и сваког појединог члана о својој улози у оквиру групе, те пропустио да наведе разлоге којима се руководио када је заузео став да су окривљени поступали као припадници организоване криминалне групе, као и у чему се састоји саизвршилаштво између појединих окривљених, те су самим тим изрека побијане пресуде, као и образложење, у овом делу неразумљиви.

Међутим, насупрот оваквим жалбеним наводима, по оцени овог суда, првостепени суд је, у побијаној пресуди, о свим одлучним чињеницама дао јасне и довољне разлоге, при чему је на одговарајући начин изложио постојање организоване криминалне групе, њеног организатора – окривљеног АА, свести окривљених ДД, ББ и ВВ о постојању исте, свом чланству и деловању у њој, као и у вези тога да је извршавање конкретних задатка у оквиру делатности исте узрочно-последично повезано са деловањем других чланова и усмерено на успешно остваривање крајњег циља због ког је група и организована, те због чега су поједини окривљени оглашени кривим за поступање у саизвршилаштву у смислу члана 33 КЗ. Тако је правилно првостепени суд нашао да је окривљени АА организатор групе која има све карактеристике организоване криминалне групе, а чији чланови су, поред до сада осуђених ЊЊ, ОО и ПП, постали и у чијем саставу су деловали окривљени ДД, ББ и ВВ, чије улоге су биле дефинисане, те описао исказану оперативност координисања од стране окривљеног АА, затим међусобну комуникацију и заједничко деловање у реализацији недозвољеног транзита миграната, што све јасно указује на споразумно постигнут план криминалног деловања у циљу кријумчарења миграната, а ради стицања имовинске користи.

За свој закључак о постојању организоване криминалне групе, чији је организатор био окривљени АА, првостепени суд је на странама 116 и 117 образложења побијане пресуде дао довољно јасне и уверљиве разлоге, будући да из одбрана појединих окривљених у истрази, исказа правноснажно осуђених лица, које је суд прочитао у смислу одредбе члана 405 и 406 ЗКП, затим телефонских комуникација, као и из писаних доказа и то криминалистичко-техничке документације о радњама службених лица који су у више наврата проналазили мигранте, као и исказа саслушаних сведока, произлази да је окривљени АА организатор групе која има све карактеристике организоване криминалне групе, чији су чланови поред, до сада осуђених ЊЊ, ОО и ПП, постали, и у чијем су саставу деловали окривљени ДД, ББ и ВВ, чије дефинисане улоге, исказана оперативност координисана од окривљеног АА, међусобна комуникација и заједничко деловање у реализацији локалног транзита миграната, указује на споразумно постигнут план криминалног деловања у циљу

кријумчарења миграната, ради стицања имовинске користи. У том смислу, правилно је првостепени суд конкретизовао све радње и улоге окривљених везано за тачке 1-10 изреке побијане пресуде, налазећи да се у конкретном случају ради о три фазе активности окривљених и то у првој фази прихват миграната, у другој фази локални превоз миграната, а у трећој фази превоз миграната до Београда. С тим у вези, из одбране окривљеног АА и пресретнуте телефонске комуникације између окривљеног АА и осталих окривљених, јасно и недвосмислено произлази да окривљени АА иницира и координира активностима осталих окривљених у свакој фази кријумчарења у свих десет радњи извршења кривичног дела, те остварује комуникацију са НН држављанком Бугарске (тачка 4, 5 и 10 изреке) што указује на размену информација у вези присуства миграната у пограничном појасу, те исти надзире реализацију сваке фазе кријумчарења, што наводе у својим исказима у истрази окривљени ВВ и ЗЗ, као и правноснажно осуђени ЊЊ и ОО, због чега су супротни жалбени наводи - да током поступка није доказано постојање ораганизоване криминалне групе, оцењени као неосновани.

Надаље, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, у изреци побијане пресуде су тачно и детаљно описане радње које су окривљени предузимали заједно и понаособ, а у којима се стичу обележја бића кривичног дела из члана 350 КЗ, те је притом опис тих радњи у довољној мери јасан, јер се из њега може закључити како су договаране и преузете улоге (поједини су обезбеђивали прихват миграната који су недозвољено прешли државну границу од места у близини границе са Бугарском и спровођења смештаја до НН места, по правилу до места које у комуникацији окривљени називају “Барбекју” и “код пчела”), у другој фази одређени окривљени обезбеђују локални превоз миграната од места привременог смештаја до места одакле се мигранти даље превозе до близине Београда (по правилу до планине Бесна Кобила и реона Власинског језера) и у трећој фази се обезбеђује недозвољен превоз миграната до Београда. У том смислу, током поступка је, из свих изведених доказа утврђено да окривљени поступају по принципу поделе посла, уз учешће и раније осуђених и НН лица, те из наведеног произлази да је кријумчарење подразумевало организациону и логистички сложену планску криминалну делатност, у циљу вршења кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ, а од стране групе са развијеном структуром и дефинисаном улогом чланова коју је окупио, ангажовао и чијим активностима плански руководио окривљени АА, све у циљу извршења кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ, а ради стицања имовинске користи, како је то ближе описано у изреци пресуде, где су јасно наведене и конкретизоване радње за сваког од окривљених понаособ, при чему су одређене чињенице и околности које чине обележје бића кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим.

С тим у вези, разматрајући учешће окривљених ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ и ЗЗ, правилно је првостепени суд утврдио да су њихове активности, комуникације и садејство, ограничене на начин из кога објективно не произлази припадност организованој криминалној групи, јер иако поступају по принципу поделе посла, њихова комуникација у вези кријумчарења је ограничена готово искључиво на комуникацију са окривљеним АА, тако да нема јасних доказа да ови окривљени саучествују са сазнањем да поступају у саставу организоване криминалне групе, а како свако од окривљених одговара у границама свог умишљаја, правилно је првостепени суд утврдио да њихово поступање (осим ГГ) има значај саизвршилаштва са окривљеним АА, у смислу одредбе члана 33 КЗ, јер су учествујући у извршењу кривичног дела, по принципу поделе посла, остваривали заједничку одлуку и битно допринели извршењу кривичног дела, због чега је суд у односу на ове окривљене чињенично стање у диспозитиву оптужнице уподобио фактичким доказима произашлим током првостепеног поступка и стварно утврђеном чињеничном стању, те нашао да њихове

радње имају значај саизвршилаштва, а не поступања у саставу организоване криминалне групе.

Такође, из чињеничног описа који се окривљеном АА ставља на терет произлази да се његова радња извршења састоји у организовању прихвата, недозвољеног боравка и даљег недозвољеног транзита илегалних миграната (а у тачкама 4.,5. и 10. изреке пресуде по претходном договору са НН држављанком Бугарске), све у циљу њиховог одласка ка некој од земаља Европске уније, те су неосновани жалбени наводи његовог браниоца, адвоката Новице Здравковића, који указује да током поступка није доказано да је окривљени „пребацивао“ мигранте ван граничних прелаза.

Жалбама окривљеног АА и браниоца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвоката Новице Здравковића, се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 5 ЗКП, тако што је дана 16.12.2019. године одржао главни претрес и саслушао присутне окривљене без присуства окривљеног АА, ББ, ВВ и ЖЖ, чије је присуство обавезно и тиме онемогућио да окривљенима, који су изнели одбране да учествују у поступку, постављају питања, врше суочења и друге доказне радње.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, овакви жалбени наводи оцењени су као неосновани, будући да је на наведеном главном претресу од 16.12.2019. године, раздвојен кривични поступак у односу на окривљене АА, ББ, ВВ, ЂЂ, ЖЖ и ЈЈ, због недоласка окривљених, те је претрес одржан у односу на остале присутне окривљене, а затим је на главном претресу одржаном дана 21.01.2020. године првостепени суд донео решење да се кривични поступци који су раздвојени на претходном главном претресу, у предметима против окривљених АА (К.По1.бр.202/19), ББ (К.По1.бр.203/19), ВВ (К.По1.бр.204/19), ЂЂ (К.По1.бр.205/19), ЖЖ (К.По1.бр.206/19) и ЈЈ (К.По1.бр.207/19) споје са кривичним поступком у предмету К.По1.бр.75/19 те одредио да ће јединствени поступак и јединствена одлука бити донета у предмету К.По1.бр.75/19. Наведеним поступањем суда није повређено право на одбрану окривљених, а како се, супротно томе, у изјављеним жалбама тврди, јер су на претресу одржаном 16.12.2019. године били испуњени законски услови за раздвајање кривичног поступка у складу са одредбом члана 31 ЗКП, након чега су, на главном претресу одржаном дана 21.01.2020. године наведени окривљени изнели своје одбране, односно остали при одбранама које су дали у ранијем току поступка.

С тим у вези, жалбама окривљених АА и ГГ се указује да им је на главном претресу одржаном дана 10.9.2020. године ускраћено право да прочитају завршну реч, а жалбом браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката Марка Тешића се указује да је окривљени ЈЈ био спречен да на главном претресу одржаном дана 10.09.2020. године изнесе своју одбрану, чиме му је повређено право на одбрану.

Међутим, ови жалбени наводи су оцењени као неосновани, будући да је увидом у транскрипт аудио записа са главног претреса од 10.9.2020. године утврђено да су окривљени АА и окривљени ГГ изнели своје завршне речи у неометаном излагању, као и да су поучени од стране суда да своју завршну реч могу поднети суду и у писменој форми, чиме је суд у потпуности поступио у складу са одредбом члана 412 ЗКП, те наведеним поступањем није повређено право окривљених на давање завршне речи. Надаље, из списка предмета произлази да је окривљени ЈЈ, на претресу одржаном дана 21.1.2020. године навео да ће остати уздржан, односно исти није желео да изнесе своју одбрану, након чега је суд, у доказном поступку, извршио увид у записник о саслушању окривљеног ЈЈ из истражног поступка од 18.2.2015. године, као и у транскрипт аудио записа са главног претреса одржаног 12.09.2016. године, када је окривљени изнео своју

одбрану. Из записника са главног претреса одржаног дана 10.9.2020. године произлази да странке и браниоци нису имали нових доказних предлога, па ни у правцу поновног изношења одбране окривљеног ЈЈ, који је је изнео завршну реч, наводећи да није крив за дело за које се терети нити је члан криминалне групе, те навео да му је признање у полицији било изнуђено, јер су му претили притвором. Стога не стоје жалбени наводи његовог браниоца да је окривљеном ускраћено право на одбрану, имајући у виду одредбу члана 408 ЗКП која прописује да после извођења последњих доказа, председник већа пита странке, браниоца и оштећеног да ли имају предлоге за допуну доказног поступка, те уколико нико не предложи допуну доказног поступка или предлог буде одбијен, а веће не одреди извођење доказа, председник већа ће објавити да је доказни поступак завршен, а што је овде био случај. Код напред изнетог, правилно првостепени суд није усвојио предлог браниоца изнет у завршној речи да окривљени ЈЈ, који је у претходном току поступка изнео одбрану, а у поновљеном поступку се бранио ћутањем, изнесе одбрану након завршетка доказног поступка, и на странама 72. и 73. образложења побијане пресуде дао аргументоване разлоге, које у свему као правилне, прихвата и овај суд.

Жалбама адвоката Новице Здравковића, адвоката Марка Тешића и адвоката Предрага Вулевића се указује да се битна повреда одредаба кривичног поступка састоји у томе што суд из списка предмета није издвојио као незаконите доказе који се односе на записнике о испитивању сведока, јер приликом њиховог испитивања није поступљено по одредби члана 300 ЗКП, будући да браниоци нису позвани, а окривљени нису били обавештени о саслушању ових сведока, те је суд у смислу одредбе члана 407 став 1 тачка 2 ЗКП био дужан да издвоји као незаконите наведене доказе.

Међутим, неосновано се изјављеним жалбама указује да су наведени записници о испитивању сведока незаконити, будући да су исти сачињени пред Другим основним јавним тужилаштвом у Београду, у свему у складу са Закоником о кривичном поступку и исти представљају саставни део списка и доказа прикупљених у истрази Тужилаштва за организовани криминал Кти.9/15, с обзиром да је Тужилаштво наредбом Ктр.133/15 од 16.04.2015. године преузело надлежност у поступању у кривичним предметима Другог основног јавног тужилаштва у Београду (број Кт.820/15 и Кт.1080/15) и наведене списе спојило списима Тужилаштва за организовани криминал у Београду под бројем Ктр.133/15, који докази се, у фази главног претреса, могу изводити под условима из члана 406 ЗКП. Наиме, из списка произилази да су страни држављани у својству сведока испитани од стране надлежног органа у поступку који је спроведен у складу са процедуром коју прописује ЗКП, јер их је испитао надлежни јавни тужилац, при чему је наведеним испитивањима присуствовао као преводилац стручно лице, а сведоци су положили заклетву у смислу члана 95 ЗКП. Уз све то, првостепени суд, читањем предметних записника, није повредио начело непосредности, јер би инсистирање на њиховом непосредном испитивању водило одуговлачењу поступка, пошто би обезбеђење њиховог присуства на главном претресу било знатно отежано, не само због компликоване процедуре позивања, већ и због чињенице да суд, у случају неодазивања, не би имао могућности да их принудно доведе.

При томе, суд је одлуку о кривици окривљених засновао на основу свих изведених доказа које је правилно ценио, како појединачно тако и у међусобној вези једног са другим, те наведени записници о испитивању сведока, чије се издвајање предлаже, не представљају незаконите доказе у смислу одредбе члана 84 ЗКП у вези са чланом 16 ЗКП, нити су наведени записници једини докази који су представљали чињеничну подлогу за закључак да су окривљени криви за извршење предметних кривичних дела.

Жалбом адвоката Новице Здравковића, адвоката Предрага Вулевића, те окривљених АА и ГГ се указује да је првостепени суд пропустио да као доказ изведе наредбе за праћење комуникације, те се истовремено указује на аудио записе и извештаје о разговорима, уз истицање да у истима није потврђена аутентичност гласова окривљених, при чему су службене белешке припадника МУП-а морале бити издвојене из списка предмета, јер не могу бити коришћене као доказ у поступку.

Међутим, овакви жалбени наводи, оцењени су као неосновани, будући да је правилно првостепени суд у доказном поступку, преслушао аудио записе пресретнутих телефонских разговора добијене применом мере тајног надзора и комуникације, детаљно наводећи по којим наредбама судије за претходни поступак су исте предузете, те је неспорно утврђено да се ради о комуникацији која је обављена између окривљених АА, ДД, ББ, ВВ, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ и ЗЗ, те је извршен увид у транскрипте аудио записа пресретнутих разговора и прочитане су СМС поруке, при чему су окривљени ДД, ББ, ВВ, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, изјашњавајући се о надзирању комуникације, у битном нису оспорили учешће у овој комуникацији, аутентичност гласова, нити да комуникацију обављају из телефонских бројева наведених у транскриптима, док су окривљени АА и ГГ у поновљеном поступку оспорили аутентичност гласа и разговора. У том смислу, неосновано се изјављеном жалбом адвоката Новице Здравковића указује да је било потребно да се као доказ читају наредбе судије за претходни поступак којим су одређене мере тајног надзора комуникација, будући да је правилно првостепени суд као доказ извео садржај тих разговора, а сви предмети у фази тужилачке истраге су наредбом ТОК-а Ктр.133/15 од 07.04.2015. године спојени у јединствен спис Тужилаштва за организовани криминал у Београду, под бројем Ктр.133/15.

Такође, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, службене белешке МУП-а садрже непосредна опажања чињеница предузета од стране овлашћених службених лица при вршењу службених радњи, а које белешке су произашле из криминалистичко-техничке документације и односе се на бележење фактографских података кроз увиђај са терена, а што су овлашћена службена лица - радници МУП-а потврдили у својим исказима пред судом, када су испитани у својству сведока (страна 57. и 58. образложења побјане пресуде), те су супротни жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца - да се ради о незаконитим доказима из члана 84 ЗКП, оцењени као неосновани.

Притом, суд није засновао одлуку о кривици окривљених на основу наведених службених белешки, већ на основу криминалистичко-техничке документације која произлази из обављених радњи на терену, а на основу овлашћења МУП-а Републике Србије из члана 136 став 1, 286 и 287 Законика о кривичном поступку, приликом хапшења миграната.

Надаље, у изјављеним жалбама свих бранилаца се указује да је чињенично стање ближе описано у изреци пресуде утврђено на основу прихваћених споразума о признању кривичног дела који се односе на поједине окривљене, при чему је суд погрешно одбио предлог одбране да се наведени окривљени испитају у својству сведока на главном претресу.

Чланом 406 став 1 тачка 5 ЗКП-а прописано је да, осим у случајевима посебно прописаним у овом Закоником, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се, по одлуци већа, обавити сходно применом члана 405

овог Законика, ако је реч о исказу саоптуженог према коме је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

Имајући у виду напред цитирану законску одредбу, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд одбио предлог одбране да се саокривљени, који су осуђени пресудама којима су прихваћени споразуми о признању кривичног дела закључени са Тужиоцем за организовани криминал, испитају на главном претресу као сведоци, будући да и по ставу овог суда, наведена лица не могу имати у оквиру истог кривичног поступка (у односу на сва лица подигнута је јединствена оптужница) својство и окривљеног и сведока.

Такође, наведене пресуде представљају доказ у поступку, а који је првостепени суд правилно ценио, у склопу са свим осталим изведеним доказима, не заснивајући притом своју одлуку само на наведеним пресудама којима је прихваћен споразум о признању кривичних дела, те утврђујући из истих искључиво чињенице које се односе на лица која су те споразуме закључила, због чега се ови жалбени наводи бранилаца окривљених, оцењују као неосновани. Ово посебно, ако се има у виду да је суд користио исказе које су осуђени дали у фази поступка када су били окривљени, те је исте у смислу одредбе члана 405 и 406 став 1 тачка 5 ЗКП-а прочитао, будући да се не ради о исказима окривљених који су дати у оквиру споразума о признању кривичног дела, већ у претходном поступку, те се свакако овакви искази могу користити као доказ у поступку, због чега је правилно првостепени суд поступио када је одбио захтеве да се из списка издвоји низ доказа, о чему је дао довољне и за овај суд прихватљиве разлоге.

Такође, првостепени суд је правилно одбио поједине доказне предлоге одбране, а одлуке у вези са тим на ваљан начин образложио на странама 72-75 образложења побијане пресуде.

Жалбом окривљеног ГГ се указује да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка, а која се огледа у томе да према окривљеном ГГ не постоји наредба о одређивању посебних мера, а да се главни доказни извори у погледу његове кривице свде на изворе из тајног надзора комуникација, која није предузета према окривљеном, чиме је повређен члан 8 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. При томе, током поступка није утврђено да глас из наведених комуникација припада управо окривљеном ГГ.

Међутим, овакви жалбени наводи окривљеног оцењени су као неосновани, будући да је посебна доказна радња тајни надзор комуникације у односу на окривљене АА, ВВ, ДД, ББ и ЗЗ, донета на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Врању о тајном надзору и снимању комуникације Кпп-Пов 429/14 од 12.12.2014. године, продужена наредбом од 11.03.2015. године и допуњена наредбом од 17.03.2015. године, као и осталих наредби ближе наведеним на странама 53. и 54. образложења пресуде, а које наредбе су донете у свему у складу са одредбама члана 167 и 172 ЗКП, при чему Законик о кривичном поступку не искључује могућност примене мере надзора и у односу на ИМЕИ број који представља јединствен број додељен сваком мобилном телефону понаособ и увек је видљив приликом праћења телефонске комуникације

Надаље, одредбом члана 164 ЗКП прописано је да ако је предузимањем посебних доказних радњи прикупљен материјал о кривичном делу или о учиниоцу који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи, такав материјал се може у поступку користити ако се односи на кривично дело из члана 162 ЗКП. У конкретном случају, применом посебне доказне радње тајни надзор комуникације

обављен на основу законите наредбе суда у односу на остале окривљене, прикупљени су подаци телефона у односу на које је издата наредба у критичном периоду је користио и окривљени ГГ, који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи, те како је окривљеном ГГ у време доношења наредбе о предузимању посебне доказне радње и за све време трајања исте, било стављено на терет извршење кривичног дела прописаног одредбом члана 162 ЗКП, то је материјал прикупљен у поступку примене надзора према осталим окривљенима могао да се користи као доказ у поступку као тзв. случајни налаз у смислу одредбе члана 164 ЗКП. Према томе, транскрипти телефонских разговора као докази настали применом мере према осталим окривљенима могли су бити коришћени као законит доказ у односу на окривљеног ГГ, у односу на кога није било наредбе, тим пре што је у конкретном случају кривични поступак у односу на све окривљене јединствен, као и сви прикупљени докази. Што се тиче аутентичности гласа окривљеног ГГ, суд је на страни 54. образложио на који начин је утврдио наведену околност, а што у свему као правилно прихвата и овај суд.

Такође се жалбом браниоца окривљеног ГГ, адвоката Новице Здравковића, указује да је окривљеном у дисциплинском поступку који је против њега вођен због тешке повреде службене дужности из члана 157 став 1 тачка 7 Закона о полицији (понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима), а којим су били обухваћени сви елементи обухваћени чињеничним описом диспозитива оптужнице и изреком првостепене пресуде, за исти животни догађај изречена дисциплинска мера новчана казна у износу од 40% од месечне плате у времену од 3 месеца, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 1 ЗКП-а (јер је ова кривична ствар правоснажно пресуђена). Иако бранилац није приложио ову одлуку дисциплинског органа Министарства унутрашњих послова о изрицању дисциплинске мере уз жалбу, већ је исту само цитирао, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је ценио одредбу члана 4 ЗКП-а, по којој нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правоснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правоснажно одбијена или је поступак правоснажно обустављен. По налажењу Апелационог суда, у конкретном случају се не ради о одлуци суда, већ дисциплинског органа МУП-а Републике Србије. Уставни суд Републике Србије је уважавајући праксу Европског суда за људска права поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли је вођење поступка против окривљеног због дела која произилазе из истог животног догађаја представља повреду начела *ne bis in idem*, а то су да ли су оба поступка вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, да ли је запређена санкција у дисциплинском поступку по својој природи казнено правна, да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*) и да ли је постигнута двострукост поступка (*bis*). Вођење дисциплинског поступка не испуњава критеријум поступања по кривичној оптужби и то пре свега у погледу обележја кривичног дела као и казнене природе санкције која је по Закону о полицији изречена окривљеном у конкретном случају, а у оквиру санкција које су предвиђене одредбом члана 159 Закона о полицији (“Службени гласник РС” 101/2005) – новчана казна, ненапредовање, распоређивање на друго радно место и престанак радног односа. Правна природа санкције изречене у дисциплинском поступку је статусног, радно-правног карактера, јер је наведеном дисциплинском мером окривљеном ограничено право на остваривање пуног износа месечне зараде и везана је за радно-правни статус, чија сврха се може остварити само у радном односу. Стога није испуњен критеријум да су оба поступка вођена по кривичној оптужби, те се не ради о правоснажно пресуђеној ствари у смислу одредбе члана 438 став 1 тачка 1 ЗКП-а, као што се неосновано жалбом браниоца окривљеног ГГ указује.

Жалбама свих окривљених и њихових бранилаца, првостепена пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указивањем на погрешну

оцену доказа, а посебно истицањем да није доказано да су окривљени извршили кривична дела за која су оглашени кривим.

Изнете жалбене наводе, овај суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа, у склопу изнетих одбрана окривљених, које је ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде.

Наиме, правилном оценом одбрана окривљених и свих изведених и прихваћених доказа, првостепени суд је правилно утврдио да су у временском периоду од 04.01.2015. године до 22.02.2015. године, окривљени АА организовао организовану криминалну групу која је постојала одређено време и деловала споразумно ради вршења више кривичних дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ-а, ради стицања финансијске користи, на тај начин што је сачинио план деловања организоване криминалне групе и координирао активностима саучесника, да за финансијску корист у Србији организује прихват, недозвољени боравак и даље недозвољени транзит страних држављана – лица која су на недозвољен начин прешли границу Републике Србије, а све у циљу њиховог одласка ка некој од земаља Европске уније, те су у наведеном периоду окривљени ДД, ББ и ВВ постали припадници организоване криминалне групе, те сада осуђени ЊЊ, ОО и ПП, док су у саставу групе учествовали и сада осуђени РР, СС, ТТ и ЋЋ, а по претходном договору са АА, остварујући заједничку одлуку у омогућавању недозвољеног боравка и транзита у намери прибављања имовинске користи саучествовали и окривљени ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, у чему је окривљеном АА са умишљајем помогао ГГ – полицијски службеник ПС Босилеград, који је у циљу прикривања и прихватања недозвољеног транзита миграната на територији Босилеграда, обавештавао окривљеног АА о присуству, положају и смени полицијских патрола у реону где је обављен недозвољен прихват и транзит миграната, док су окривљени ИИ и ЈЈ, по претходном договору са сада осуђеним ОО, вршили недозвољени транзит миграната са територије општине Босилеград до Београда.

Првостепени суд је, за свој закључак да су окривљени извршили кривично-правне радње за које су оглашени кривим првостепеном пресудом, у образложењу побијане пресуде, на странама 76. до 117. дао јасне и довољно аргументоване разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, док су жалбени наводи окривљених и бранилаца окривљених у овом делу оцењени неоснованим.

У вези тачке 1 до 10 изреке побијане пресуде, окривљени АА у одбрани датој у претходном поступку – у истрази дана 24.08.2015. године и на главном претресу 09.06.2016. године није оспорио ниједну од радњи описаних у оптужници, а што је потврђено и исказом осуђеног ЊЊ, који је у свом исказу, везано за тачку 1. изреке (који је суд прочитао у смислу члана 405 и 406 став 1 тачка 5 ЗКП), навео да га је окривљени АА позвао почетком 2015. године, да мисли да је био 3. јануар и рекао му да има 16 или 17 „квадрата плочица за увече“, што се, како објашњава осуђени, односило на мигранте, наводећи да ће му оставити комби у Владичином Хану, да је критичном приликом током читавог пута био у контакту са окривљеним АА, јер није познавао терен, који му је објашњавао куда да иде, да се након 200 - 300 метара након села Божица зауставио, видео 3 аутомобила, да су били пуни миграната, а да је у Мерцедесу Ц класе бугарских регистарских таблица био окривљени АА, који му је дао телефон који је требао да да мигрантима кад стигну у Београд. Због лоших временских услова комби којим је управљао се заглавио у снегу, а 5-10 минута након тога га је зауставила полиција, која га је, након покушаја бекства, лишила слободе. Навео је да је знао да се окривљени АА бави превозом миграната. Такође, из криминалистичко-техничке

документације МУП РС – ПС Сурдулица од 04.01.2015. године, те извештаја о форензичком прегледу лица места, произлази да је 04.01.2015. године у возилу марке “Fiat Ducato” пронађено 16 страних држављана Ирака и Авганистана, а што кореспондира и са разговорима прибављеним применом мере тајног надзора и комуникација, које је суд детаљно интерпретирао на странама 76 и 77 из које се утврђује улога окривљеног АА, док је идентитет и статус 16 лица затечених у комбију утврђен на основу правноснажних пресуда Прекршајног суда у Врању, из којих је утврђено да се ради о страним држављанима без права боравка и транзита кроз Србију.

Код напред изнетог, супротни наводи одбране окривљеног АА, а што се понавља и у изјављеним жалбама, у којима је наведено да ни на који начин није учествовао у прихвату, смештају и превозу миграната, оцењени као неосновани, као и жалбени наводи у којима се указује да из изјава испитаних сведока (миграната) произлази да ником од окривљених нису нудили новац, што управо доказује да окривљени АА нема никакву улогу у извршењу кривичног дела под тачком 1. изреке, имајући у виду напред наведене доказе, које је правилно првостепени суд ценио и правилно извео закључак о учешћу окривљеног АА у радњама извршења кривичног дела за које је оглашен кривим првостепеном пресудом.

Чињенично утврђење ближе описано под тачком 2. изреке пресуде, правилно је првостепени суд утврдио из одбране окривљеног АА у истрази дана 24.08.2015. године и на главном претресу 09.06.2016. године, затим одбрана окривљених ББ и ЗЗ, који нису оспорили да су учествовали у прихвату и превозу око 30 миграната, објашњавајући да су се договарали са окривљеним АА, да се радило о цени од „500 евра по тури“, да је окривљени ЗЗ наведена лица успешно превезао до Београда, наводећи да их је превезао возилом марке VW Crafter, возећи их аутопутем Е75, до бензинске пумпе “...” у близини Београда где их је оставио. Напред наведено потврђују и транскрипти прслушаних разговора између АА и ЗЗ у којима му АА најављује “30 до 40 квадрата меремера” и СМС поруком „33 квадрата има“, а што је потврђено и фотодокументацијом МУП-а где се види пролазак комбија окривљеног ЗЗ преко наплатне рампе из смера Ниша ка Београду, што је суд детаљно образложио на страни 80. образложења пресуде.

У вези критичног догађаја под тачком 3. изреке пресуде, чињенично стање је утврђено на основу одбрана окривљеног АА, те окривљених ББ, ВВ и ЗЗ, те правноснажним пресудама осуђених ПП, СС, ЋЋ и ТТ, а који кореспондирају са прслушаним разговорима прибављеним применом мере тајног надзора комуникације, а што је детаљно објашњено и интерпретирано на страни 83. и 84. образложења пресуде, те потврђено и фотодокументацијом МУП-а “наплатна рампа Дољевац и Ниш” од 23.1. и 24.1. 2015. године, где се види да је комби возило окривљеног ЗЗ прошло наплатну рампу из смера Ниша ка Београду дана 23.1.2015. године у 22:02:52.

С тим у вези, везано за окривљеног ГГ, који је негирао да је учествовао у радњи извршења под тачком 3. изреке пресуде, наводећи да је тада био на годишњем одмору те није могао знати распоред смена полиције на путу, правилно је првостепени суд учешће овог окривљеног утврдио анализом разговора између окривљених АА и ГГ обављеног 23.1.2015. године у 00:34:06 у коме АА обавештава ГГ о полицијској акцији код Владичиног Хана (“...тамо су ДБ-овци хтели да хапсе, блокирали их све..на мосту цивилна кола, на надвожњаку исто цивилна, на аутопуту два саобраћајна аута. Бресница интервентна...”), на шта му окривљени ГГ саветује “па не могу они да чекају целу ноћ, нека не мрдају” и исти савет му понавља након што АА објашњава да ће покушати да их помере због деце и жена, те ГГ додаје “ако не, нека их остави, нека их пусти, нека их тамо..”, а затим разговором у 08:32 у коме ГГ зове АА да пита како је

полиција сазнала и „да није неко откуцао“ на шта му АА одговара „па сигурно, сад ће види, кад заврши данас да пребаци горе, ће види сад ће иде са тога, другар што му је, што је синоћ био у акцију, ће види до четри и по је био, па сад ће да иду на кафу...знаћемо све“, а ГГ одговара “цимни ме ти са онај телефон“.

Везано за чињенично стање из тачке 4. изреке пресуде, правилно је суд је исто утврдио на основу одбрана окривљених АА, ББ, ВВ и ЗЗ, који су признали да су учествовали у наведеном догађају, односно нису оспорили да су учествовали у прихвату и превозу 34 илегална миграната, што је потврђено и материјалним доказима - криминалистичко-техничком документацијом у којој се констатује да је критичном приликом затечено комби возило марке Ивеко заглављено у снегу без регистраских ознака, а да су у наведеном подручју полицијски службеници срели укупно 34 држављана Сирије, Ирака и Авганистана, што коореспондира и са разговорима обављеним 23.1, 24.1 и 25.1.2015. године, где између осталог, дана 24.1.2015. године у 22:22:41 окривљени ЂЂ јавља окривљеном ББ „стани пропадосмо“, након чега ББ у следећем разговору објашњава да су стигли до пола, због поломљеног дрвећа на путу, које мора да се сече, а окривљени ДД на питање АА “докле сте стигли” јавља АА “Не знам, опет смо се заглавили, комби не може, дрва на путу“, а што суд детаљно интерпретира и анализира на странама 86, 87 и 88 образложења пресуде, посебно дајући разлоге о учешћу окривљеног ЂЂ на страни 88 образложења пресуде, који је негирао учешће у предметној радњи, наводећи да је у критичном периоду комуницирао са окривљеним АА искључиво због материјала за његову кућу, а не због превоза миграната, а које разлоге, у свему као правилне, прихвата и овај суд.

Када је у питању чињенично стање ближе описано под тачком 5. изреке, везано за прихват, смештај и транзит 12 миграната, суд је улогу окривљених АА, ДД, ВВ, ББ и ГГ утврдио из одбрана окривљених АА, ВВ и ББ, који у одбранама начелно не споре да су у више наврата превозили ова лица на територији СО Босилеград, које одбране је правилно довео у везу са разговорима које су окривљени међусобно водили у периоду од 28.1. до 31.1.2015. године, те разлоге због чега нису прихваћене измењене одбране окривљених АА, ВВ и ББ у поновљеном поступку, у којима су негирани да су учествовали у транспорту страних држављана и за свој закључак на странама од 90. до 95. образложења пресуде дао довољно аргументоване и јасне разлоге, у свему прихватљиве и за овај суд.

Тако суд у разговорима од 30.1. и 31.1.2015. године утврђује учешће окривљеног ГГ који каже АА “ ако ће да се ради, боље да избаце овде, где су раније ишли, па преко Преслапа и на Воденице“, те одговара АА да му смена почиње у 8, на шта му АА одговара „ добро, ми ћемо у кола да их ставимо, неће се ни видети, цип неће ни да пролази, ти се мало помери напред, ја ћу их ставити позади и пројурићемо”, нашта му ГГ каже „види ти то, ако не, ја ћу доћи, па ћемо да видимо како стоје ствари“. У следећем разговору се ГГ распитује где ће да их возе и обавештава АА да је тог дана сахрана око подне, на шта му АА одговара да ће доћи око 10.30 и да ће га потражити када се организују, на шта му ГГ одговара “па могли сте ноћас да их пребаците одоздо, немој данас да вас виде”, када се повеже са разговором између АА и ДД и њиховим улогама у којима су требали да преузму мигранте из куће где су привремено били смештени 29. јануара и да је извршен њихов недозвољен транзит до друге куће на неутврђеној адреси на територији Босилеграда, ближе Сурдулици, то се учешће ГГ потврђује и разговором у 09:51:58 у коме ГГ обавештава АА да је све чисто и пита га “где ћеш да их товариш”, на шта му АА одговара да долази за пола сата и да ће му се јавити. У погледу статуса дванаест страних држављана везано за тачку 5. изреке пресуде, суд даје образложење на страни 93. пресуде, те стога правилно није прихватио наводе одбране окривљеног ГГ који је након преслушаних разговора од 31. јануара се

изјаснио да је са АА причао о доласку на сахрану на коју је АА требао да доведе неке људе, али није могао да прође због полиције и снега, јер када се ови разговори доведу у везу са разговорима између АА и ДД од истог дана, неспорно је утврђено да АА и ГГ договарају даљи превоз миграната, који прилагођавају заказаној сахрани, због које ће очигледно бити појачано кретање грађана у Босилеграду, као и поменуто присуство “полиције из Београда”, а такође није прихватио ни део његове одбране у којем је навео да је мислио да АА треба да превезе мигранте “са папирима”, у вези са чиме му је саветовао да иде преко Преслапа и Воденице, с обзиром да нема возачку дозволу, будући да је из свих наведених доказа правилно интерпретираних и цењених, првостепени суд неспорно утврдио да се управо радило о радњама које се односе на поделе посла у вези спровођења, смештаја и превоза страних држављана – миграната, а да су се разговори који су имали прикривено значење, заправо односили на мигранте. У тачкама 6. и 10. изреке пресуде суд је неспорно утврдио учешће окривљеног ГГ, чија је улога била да обавести окривљеног АА о положају и кретању полицијских патрола и да да инструкције којим путем да се крећу, те су супротни жалбени наводи окривљеног ГГ којима оспорава своје учешће у предметном кривичном делу, оцењени као неосновани.

Кривицу окривљених АА, ББ, ВВ, ЖЖ и ГГ, везано за тачку 6. изреке пресуде, суд је правилно утврдио на основу свих правилно анализираних и цењених доказа, и то из одбрана окривљених АА, ВВ и ББ, те из исказа правноснажно осуђеног ОО, који је навео да му је окривљени АА понудио да за 100 евра по мигранту врши њихов превоз, па га је тако позвао 15.2.2015. године ради превоза 16 миграната од Босилеграда до Београда, због чега је ангажовао возаче за њихов превоз, које су им предали окривљени ЖЖ и ВВ, а који су успешно прокријумчарени до Београда, будући да осуђени ОО обваештава АА дана 17.2.2015. године „на пола су, јавише са малопре, прошли су ову другу“, а што се тиче учешћа окривљеног ЖЖ и ГГ, који су негирали извршење кривичног дела, суд је на странама 97 и 98 образложења пресуде дао јасне разлоге за свој закључак о кривици ових окривљених, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Када је у питању радња кривичног дела описана под тачком 7. пресуде, суд је на странама од 98. до 103. образложења пресуде дао разлоге за своје чињенично утврђење, наводећи да је исто утврдио из одбрана окривљених АА, ВВ и ББ, као и одбрана окривљеног ЈЈ у истражном поступку, окривљеног ИИ у предистражном поступку и окривљеног УУ, у истражном поступку, а према коме је поступак раздвојен, те писаних доказа у списима предмета. Тако су окривљени ЈЈ и ИИ у својим одбранама сагласно описали да их је телефоном контактирао „...“ и рекао да за новчану надокнаду треба да превезу Албанце са Косова од Власине до Београда, али када су дошли до места где су требали да „покупе“ људе, схватили су да се не ради о Албанцима, већ о илегалним мигрантима, из Авганистана и Сирије, наводећи да су знали да њихов превоз није дозвољен. Такође, из разговора обављених између окривљених произлази да се ради о 15 миграната (ЂЂ на питање АА“ колико квадрата има“ одговара “15, али мало касније“ на шта му АА одговара „леле ..., ће ме ухапсе...нећемо моћи да изађемо из града, нека седе горе у кући, на топло.“ а на то ЂЂ одговара“ ништа не причај, знаш како се то одвија, то је твоја обавеза“, а што произлази и из криминалистичко-техничке документације и службених белешки МУП-а, јер је приликом интервенције саобраћајне полиције у возилу Волво којим је управљао окривљени ЈЈ, затечено 5 миграната, а још 5 миграната на аутопуту у истом смеру.

Жалбом браниоца окривљеног ИИ, адвоката Бранимира Јеремића се указује да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП јер су разлози о одлучним чињеницама нејасни, с тим што се суштински пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања истицањем да у образложењу

побијане пресуде нису дати разлози о томе на основу чега је суд закључио да је окривљени извршио недозвољен транзит пет миграната од Сурдулице до Београда својим возилом “Alfa Romeo”, нити је утврђено о којим лицима се радило, колико је лица било том приликом, а што у својим исказима не потврђују ни остали саокривљени, као ни транскрипти преслушаних разговора.

Међутим, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени су као неосновани, будући да је суд одлучне чињенице, везано за кривицу окривљеног ИИ у радњама ближе описаним у тачки 7. изреке, на страни 99. до 103. образложења пресуде. дао довољно јасне разлоге, наводећи да је чињенично стање утврђено на основу одбрана окривљеног АА, ВВ, ББ и правноснажно осуђеног ОО, као и разговора прибављених применом мера тајног надзора комуникација АА, ББ, ЂЂ и ОО и одбране окривљеног ИИ у истрази и на главном претресу. У том смислу окривљени ИИ је у предистражном поступку навео да их је телефоном контактирао “...” чије друге податке не зна и рекао им да треба да превезу Албанце са Косова од Власине до Београда за новчану накнаду од 50 до 80 евра по особи, да је том приликом окривљени ИИ кренуо својим возилом “Alfa Romeo” и да је свако требао да преузме по пет мушкараца, да је том приликом видео око 21,00 час да поред пута стоје људи, те када су ушли у ауто, схватио је да је “...” слагао, да нису са Косова и да су странци - илегални мигранти, те да није знао шта да ради, али пошто је већ прешао велики пут, потрошио гориво, знао је да му “...” неће дати новац уколико одустане, одлучио је да их превезе до Београда. Овакву одбрану окривљеног ИИ, потврдио је и окривљени ЈЈ у истражном поступку када је навео да је “...” ангажовао да превезе одређена лица за новчану накнаду, да је око 17,30 часова на путу видео шест мушкараца, када се зауставио пришао му је човек који му је рекао да треба да превезе пет мушкараца до прве “...” пумпе, а после Бегаљичког брда и да их ту остави, дао му је 50 евра и 6.000,00 динара, а “...” му је јавио да ће му након дан или два поштом уплатити још 300 евра, те је тада видео да су у питању људи из Авганистана и Сирије, знао је да није дозвољено да их превезе, али када је већ дошао није хтео да одустане. Окривљени ИИ је мигранте оставио испред наплатне рампе Бубањ поток и вратио се кући, а окривљеног ЈЈ је нешто пре Бегаљичког брда, зауставила полиција и привела.

Такође, правилно првостепени суд није прихватио измењене одбране окривљених ИИ и ЈЈ, у којима су навели да су мислили да превози Албанце, јер је наведена одбрана супротна одбрани коју су изнели у претходном поступку, као и осталим изведеним доказима, а где је изричито наведено да су ради превоза примили илегалне мигранте, као и код чињенице да окривљени нису могли бити у заблуди у погледу статуса лица у чијем су превозу учествовали, а имајући у виду износ накнаде коју су окривљени договорили. С тим у вези, правилно првостепени суд није прихватио ни измењену одбрану окривљеног ИИ да је признање које је дао у полицији изнуђено под притиском одређивања притвора, као и у делу у коме је навео да саслушању није присуствовао бранилац по службеној дужности адвокат Милена Матић, јер је током поступка неспорно утврђено да је наведени записник у полицији окривљени потписао без примедби, да је обавио поверљив разговор са браниоцем, да је наведени бранилац присуствовао саслушању а које чињенице је у свом исказу и потврдила адвокат Милена Матић, која је испитана у својству сведока.

С тим у вези, неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката Марка Тешића којима указује да ОО критичном приликом није контактирао ЈЈ, те да током поступка није утврђено да је ОО лице по надимку “...”. Ово стога, што је наведено оповргнуто исказом осуђеног ОО, који је навео да се критичном приликом, а везано за превоз 15 миграната, лицу које је требало да превезе мигранте се представио као “...”, да је та особа рекла да ће доћи 3 возила “ Волво”, “Ауди А3” и “ Алфа ромео”,

а да су након тога, у близини Београда имали проблем, јер је једно возило зауставила полиција, из другог су мигранти изашли поред, а треће се вратило кући празно без миграната, што кореспондира и са осталим писаним доказима и одбранама окривљених ИИ и ЈЈ у истрази, те околност да је осуђени ОО рекао да му име окривљеног ЈЈ ништа не значи, не утиче на правилан закључак суда у погледу учешћа окривљеног у извршењу предметног кривичног дела.

Везано за тачку 8. изреке пресуде, окривљени АА у својој одбрани у претходном поступку, није оспорио радње које му се стављају на терет оптужним атом Тужиоца за организовани криминал, а што је у свом исказу потврдио и осуђени ОО, као и окривљени ДД, у својој одбрани, чији задатак је био да превезе мигранте и преда их ради даљег транспорта до Београда другом НН лицу које је ангажовао ОО, те наведено кореспондира преслушаним разговорима вођеним између окривљених АА и ОО у дане 18.2. и 19.2.2015. године, што је потврђено и графичким приказом кретања окривљених по базним станицама и СМС препискама између АА и ОО, као и АА и ДД, те криминалистичко-техничком документацијом МУП РС, са извештајем о форензичком прегледу лица места из које се види да је 18.2.2015. године око 22,45 часова патрола полиције у селу Ђурковица затекла 12 миграната и возило црвене боје “Рено Еспејс” без возача.

Чињенично стање ближе описано у тачки 9. изреке пресуде суд је утврдио из одбране окривљеног АА у претходном поступку, затим одбрана окривљених ВВ, ББ и ЗЗ, који у својим одбранама не оспоравају да су учествовали у време, на месту и начин ближе описан у изреци пресуде у прихвату и транзиту 15 страних држављана, те окривљени ЗЗ навео да је по претходном договору са АА преузео око 12 миграната код села Божице, комби возилом, као и да је ангажовао лице које је вршило контролу пута и обавештавало га о полицијским патролама, те када је сазано да је поред њега прошло полицијско возило, ЗЗ је након неколико километара оставио мигранте код фабрике „...“ и кренуо кући, о чему је обавестио АА, али се испоставило да том приликом није било полиције, а што произлази и из службене бележке МУП-а од 21.2.2015. године из које је утврђено да је 20.2.2015. године полицијска патрола на делу пута на Ваљевици у близини скретања за фабрику „...“ пронашла 15 миграната, а о чему је окривљени АА обавестио НН држављанку Бугарске „...овај са минибусом је побегао и истресо их поред пута...људи су испод пута, још их нису нашли, сад ћу да пошаљем другог да их врати“ и објашњава како су превожени пре него што су остављени “ ми смо их попели у цип, па их пребацисмо у један мерцедес Вито, па смо их пребацили у бус без прозора, као фургон од лима и отерао их је према магистралаи“ што управо упућује на правилан закључак суда да је окривљени АА организовао прихват и недозвољен транзит 15 миграната, о чему су дати разлози на странама 106 до 109 образложења пресуде.

Када је у питању тачка 10. изреке пресуде, осуђени ЊЊ је у свом исказу у истрази, који је прочитан у складу са одредбама члана 405 и 406 ЗКП, навео да га је дана 21.2.2015. године звао окривљени АА ради превоза 30 миграната од Бесне Кобиле до бензинске пумпе „...“ на улазу у Београд, објашњавајући да “квадрати плочица, мермера, гуме” имају прикривено значење и односе се на мигранте, те обавестио АА да ће први дан да преузме 20, а затим 10 („вечерас два нула, а десет да остане за сутра“), што произлази и из разговора АА и ЖЖ у коме ЖЖ наводи, „... једно јединствено изводљиво решење је ово: значи 10 врећа ће оставимо код пчела, е сад слушај и двајес ће оставимо на барбекју под надстрешницу и остајемо двојица да наређамо те вреће и да их заклонимо..“. Учешће окривљеног ГГ се, између осталог, утврђује из разговора ГГ и АА, који је информисао АА о почетку његове смене, положају и смени полицијских патрола у реону где је планиран транспорт миграната, што суд детаљно анализира на странама 110 до 115 образложења пресуде, па су жалбени наводи

бранилаца окривљених којима се оспоравају чињенични закључци суда у овом делу, оцењени као неосновани.

Неосновани су и жалбени наводи свих бранилаца окривљених у којима се оспоравају транскрипти преслушаних телефонских разговора, будући да је по оцени Апелационог суда у Београду првостепени суд на адекватан начин оценио све изведене доказе, тако да су и аудио записи и транскрипти прислушканих телефонских разговора тумачени управо у корелацији са осталим, превасходно материјалним доказима. Притом је након потпуне и правилне анализе снимљених телефонских разговора, исправно закључио да из садржине неких од тих разговора произлази да се поједини окривљени познају, да постоји и сложенија повезаност између њих, одређена организованост и међусобна координација, али и да се ради о тзв. "шифрованим разговорима", јер се користе поједини термини и скраћенице да се прикрије права садржина и циљ разговора, а у појединим случајевима се уместо отвореног, експлицитног разговора о догађајима и појавама на којима су инсистирали у својим одбранама, претежено употребљавају уопштени и неодређени термини "превоз 30-40 квадрата мермера", као и бројеви који се односе на број миграната који се том приликом превозе, као и термини "плочице" и "гуме" или "радници", што се заправо односи на број миграната, а како су то у својим одбранама разјаснили окривљени ЗЗ, ВВ и осуђени Данило Стојановић, што у корелацији са чињеницом да су наведена лица прихватана у близини границе са Бугарском, али ван сектора граничних прелаза, смештени на прикривеним локацијама, на прикривени начин спровођени пешке и транспортовани возилима, што је било праћено осматрањем присуства полиције и прикривеним значењем комуникације између окривљених, све указује да је искључена могућност да се ради о лицима са правом боравка и транзита, како се то неосновано указује у изјављеним жалбама. Стога је, и по налажењу овог суда, очигледно да се ради о шифрама о којима су се окривљени претходно споразумели, јер саговорници и поред непрецизности и недоречености у међусобној комуникацији добро разумеју о коме или о чему говори, односно да се предметни телефонски разговори снимљени по наредби судије за претходни поступак управо односе на превоз, транзит и боравак илегалних миграната у Србији.

Имајући у виду све напред наведено, а везано за одлучне чињенице у погледу радњи описаних у изреци пресуде (тачка 1. до 10.), по оцени овог суда, првостепени суд је на правилан начин интерпретирао одбране окривљених, при чему је јасно и ваљано образложио разлоге због којих је прихватио или није прихватио наводе из истих, те дао јасну оцену одбрана окривљених (појединачна оцена, оцена у њиховој међусобној вези, као и у склопу са осталим изведеним доказима). Тако, првостепени суд је правилно прихватио одбрану окривљеног АА, коју је дао у истрази и на главном претресу 09.06.2016. године, а и одбране окривљених ББ, ВВ, ЗЗ у претходном поступку, где нису оспорили да су учествовали у прихвату, смештају и превозу страних држављана у критичном периоду на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, окривљеног ИИ у предистражном поступку, као и окривљеног ЈЈ у истражном поступку и то у делу у коме су признали да су превозили мигранте у време, месту и на начин како је то описано у изреци побијане пресуде, али њихове одбране правилно нису прихваћене у делу у коме су навели да се радило о мигрантима, да су водили рачуна да превозе мигранте који су имали "папире", да су то учинили како би им помогли да се пријаве ради даљег боравка у Србији, јер је била зима, тако што су им давали храну и одећу, да су превозили мигранте који су имали документа, односно решења МУП-а да могу да се 72 сата крећу у Србији, те да нису знали да се ради о илегалним мигрантима.

Дакле, када се напред наведено доведе у везу са одбраном окривљеног АА који није оспоравао ниједну од 11 радњи описаних у оптужници, као и окривљеног ВВ, ББ и

ЗЗ који у одбранама нису оспорили да су учествовали у прихвату, смештају и транзиту страних држављана у критичном периоду, наводећи да су у договору са АА у више наврата превозили ова лица на територији СО Босилеград, што је сагласно и осталим изведеним доказима, и то исказима испитаних сведока, те материјалним доказима, то је правилан закључак суда да су окривљени у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, извршили кривична дела за која су оглашени кривим првостепеном пресудом.

Жалбом браниоца окривљеног ЖЖ, адвоката Наде Јанковић Јозић се указује да суд није на правилан начин утврдио улогу овог окривљеног, да су у пресуди изостали разлози у погледу чињеница које су предмет доказивања, а које се односе на висину имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела, док су разлози који су дати нејасни, јер у недостатку доказа, суд не може своју пресуду засновати на пар изјава појединих окривљених датих у претходном поступку, а који притом нису ни комуницирали са окривљеним ЖЖ.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је, по оцени овог суда, на несумњив начин утврдио да је окривљени ЖЖ извршио радње за које је оглашен кривим, да је исте предузео у циљу стицања добити, а висину противправне имовинске користи је утврдио како на основу одбрана појединих окривљених, тако и на основу надзиране телефонске комуникације. У том смислу, у вези тачке б. изреке пресуде, суд је на основу разговора прибављених применом мере тајног надзора комуникације утврдио да акција превоза ове групе лица започиње 15.02.2015. године разговором између АА и ЖЖ у коме се на питање ЖЖ “Те терамо ли оно ђубре” АА се изјашњава “Требало би ће ти јавим за сат време”, након чега, у следећем разговору му АА јавља “Око 6 и половина идите и истерајте те” а затим АА каже ЖЖ “Дај светлосни сигнал” а све с обзиром да је задатак ЖЖ да са НН лицима на унапред договорено место у близини државне границе Бугарске и Србије изврши прихват 16 миграната и пешице их спроведе до неутврђеног места одакле су их преузели ББ, ВВ и НН лица и превезли их до унапред припремљене куће на непознатној адреси где су привремено смештени, што произлази из разговора обављених између АА и ВВ, када ВВ пита АА “Одмах ли да их пењемо или шта” на шта АА одговара “Да одмах их натовари те све једно преко другог и спустите их доле на ... (надимак ББ) на кривину, јер су они горе на крају асфалта” те ВВ потврђује “Значи товаримо их и спуштамо на кривину” и каже “Он нека их чека”. Даљом анализом разговора истог дана, АА обавештава окривљене ББ и ВВ о положају и кретању полицијских патрола и даје им инструкције којим путем да се крећу, па тако АА на писање ВВ “Све ли је чисто” одговара “Да све је чисто крените поред ..., па поред ..., да бре цепај нема ко да те види, идите горе поред ... јер их ево на раскрсницу кажи то на .. (надимак ББ)” на шта му ВВ одговара “Јави му ти одмах, пошто ја не могу сад”.

Када се наведено доведе у везу са одбранама окривљеног ББ и ВВ који су у својим одбранама, потврдили учешће у извршењу кривичног дела, а што суд детаљно интерпретира на странама 96. и 97. образложења пресуде, то су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног ЖЖ, који указује да исти није извршио радње кривичног дела за која је тачком б. изреке побијане пресуде оглашен кривим. У том смислу, улога окривљеног ЖЖ је била да у близини границе са Бугарском изврши прихват 16 миграната и спроведе их до НН места, одакле су мигранте у договору са АА преузимали ВВ и ББ и спроводили их до НН места у близини Горње Лисине, а одакле су мигранте по претходном договору између сада осуђеног ОО преузимали НН возачи и превозили их до близине Београда. Стога правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног ЖЖ да није учествовао у транзиту страних држављана, као и његове наводе са главног претреса од 28.12.2016. године дате након преслушавања

аудио записа пресретнутог разговора који је обавио са АА у којима је навео да је превозио мајсторе, а коју одбрану је оценио као нелогичну и управљену на покушај избегавања кривице, с обзиром да његову одбрану демантују чињенице утврђене тајним надзором комуникације, а који се односи на планирање улога и поделу улога у вези спровођења, смештаја и превоза страних држављана, који је посао реализован, при чему је суд имао у виду и наводе окривљеног ВВ да радници у ствари имају прикривено значење, заправо се односе на мигранте. Такође, првостепени суд је правилном оценом свих изведених доказа утврдио и учешће окривљеног ЖЖ везано за тачку 10. изреке пресуде, а коју одлуку је донео на бази одбрана окривљених АА у претходном поступку, окривљеног ББ и ВВ који нису оспорили да су учествовали у прихвату и транзиту 30 страних држављана у наведеном периоду, као и исказу осуђеног ЊЊ који је у истрази у свом исказу навео да га је 21.02.2015. године позвао АА ради превоза 30 миграната од Бесне Кобиле до бензинске пумпе “...” која се налази испред наплатне рампе на улазу у Београд, а што је све потврђено и транскриптима преслушаних разговора, које је суд детаљно интерпретирао на странама 111. и 112. образложења пресуде, па тако, између осталог, цитираним разговором се потврђује учешће ЖЖ, где ЖЖ са АА истог обавештава о положају граничне полиције и времену доласка па каже “Гледам ови гадови где ће да оду” а на питање АА “Гранична” одговара “Да, ено их доле спушта се” након чега пита “Стигло или су од негде” и каже “Ево долазимо за 5 минута смо ту, 7-8 минута на 100 метара смо од њега” а затим АА обавештава ЖЖ “Жена пошла за овима и ухватила их гранична полиција са 30” и “Да су знали да ћемо да радимо и одмах су пошли за нашим да прођу и они”. Чињеница да су окривљени ДД, ББ и НН лице од ЖЖ преузели 20 миграната потврђена је одбраном окривљеног ББ, који је навео да је у договору са АА превозио мигранте ка планини Бесна Кобила, те утврђено анализом разговора обављених између АА и ДД, АА и ББ, АА и ЖЖ, ББ и ЊЊ, те у том смислу и комуникација између ЖЖ и АА указује да је АА ангажовао окривљеног ЖЖ који је мигранте спровео до НН места које у разговорима назива “Код пчела” где је сместио 10 миграната и “Барбекју” где је сместио 20 миграната, одакле је 21.02.2015. године 20 миграната ради превоза до Бесне Кобиле преузео окривљени ДД и окривљени ББ, који су их и превезли, а да их је затим преузело НН лице из Бујановца, које је по претходном договору са АА ангажовао ЊЊ, да су затим ова лица превезена до бензинске пумпе “...” у близини Београда, да би дана 22.02.2015. године 10 миграната смештени “Код пчела” преузели и до Бесне Кобиле превезли ДД, ББ и ВВ, одакле их је НН лице из Бујановца, које је такође ангажовао сада осуђени ЊЊ, преузео и превезао до подручја Београда.

Стога, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног ЖЖ који је негирао да је на било који начин учествовао у прихвату и транзиту страних држављана, будући да је његова улога потпуно супротна наводима других окривљених из овог поступка и правилно првостепени суд цитирањем и оценом телефонске комуникације, будући да су окривљени у међусобним комуникацијама водили рачуна о томе да не откривају у потпуности детаље везано за извршење кривичноправних радњи које су описане у изреци пресуде, да су коришћењем појединих термина и скраћеница или недовршених реченица покушали да прикрију праву садржину разговора, али је нашао да прикривена садржина комуникације у контексту садржине остале комуникације, као и одбрана окривљених дају јасан и недвосмислен закључак о њиховом значењу.

Надаље, и жалбени наводи окривљеног АА у којима указује да су илегални мигранти прелазили преко Турске, Грчке и Македоније што нема никакве везе са граничним прелазом преко Републике Бугарске, у ком смислу је суд погрешно утврдио и чињенично стање, по оцени овог суда су неприхватљиви, будући да је суд у погледу битних околности у овом делу прихватио исказе сведока, чије исказе је ближе

интерпретирао на страни 63. образложења пресуде, те је имао у виду и одбране окривљених из истраге и писане доказе, с обзиром да је утврдио да је прихват и даљи транспорт миграната остварен на територији општине Босилеград, а не преко Македоније, што када се доведе у везу са приказима комуникације у наведеном периоду а који су приказани по базним станицама, управо указује да је место нелегалног преласка била државна граница са Републиком Бугарском.

Жалбом браниоца окривљеног ЕЕ, адвоката Зорана Јеврића се указује да суд није дао довољно јасне разлоге о томе да је окривљени ЕЕ критичном приликом поступао у саизвршилаштву са окривљеним АА, везано за тачку 2. изреке побијане пресуде, јер је његова одбрана - да су он и његови укућани помагали мигрантима око хране, воде и одеће, што у свом исказу потврђује и сведок ФФ (који је навео да су мигранти долазили у полициску станицу, да су се регистровали и добијали папире и одатле морали у року од 72 сата да се јаве у један од прихватних центара), што све указује на нејасан закључак првостепеног суда да је окривљени ЕЕ помогао мигрантима да пређу илегалну границу, при чему није утврђено на који начин је окривљени омогућио мигрантима да остваре своју намеру да дођу до једне од земаља Европске уније.

Међутим, за свој закључак о кривици окривљеног ЕЕ везано за тачку 2. изреке пресуде, првостепени суд је на страни 79. и 80. образложења побијане пресуде дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд у свему прихватљиве разлоге, наводећи да је улога окривљеног ЕЕ била да изврши прихват 33 илегална мигранта и пешице их спроведе до претходно одређеног места у близини Босилеграда одакле су даље били превезени моторним возилима, при чему је овакво учешће ЕЕ потврђено одбранама окривљених АА, ББ и 33, који нису оспорили да су учествовали у прихвату и превозу око 30 страних држављана у критичном периоду, као и исказом правноснажно осуђеног ПП, који је у свом исказу у истрази навео да је дана 18.01.2015. године на унапред договорено место у близини државне границе између Бугарске и Србије извршио прихват 33 илегална мигранта и пешице их спровео до претходно одређеног места у близини Босилеграда, а што све кореспондира и са обављеним разговорима прибављеним применом мере тајног надзора комуникације, те је утврђено да акција превоза ове групе миграната почиње 18.01.2015. године и разговора између АА и 33 у коме АА најављује 33 превоз “30 до 40 квадрата мермера” што према изјашњењу окривљеног 33 са главног претреса од 22.11.2016. године има прикривено значење и заправо се односи на превоз 30 до 40 миграната, а потврђује се и смс поруком између АА и 33 у којој је исти навео “33 квадрата” из чега даље произлази разговор између АА и ББ у коме АА на питање ББ “Оћемо ли да се окупљамо, како, колико, шта, где, како да се организујемо” изјашњава “20 да иде са ..., 13 ... са новим” и затим у разговору у коме АА обавештава ББ “па ови горе још нису завршили нешто не могу да изађу тамо”. У следећем разговору АА са ПП АА упозорава истог на полицијске контроле, а све с обзиром да је задатак ПП и ЕЕ био да изврше прихват 33 илегална мигранта и ЕЕ их спроведе до претходно одређеног места у близини Босилеграда, при чему се овако учешће ЕЕ потврђује и разговорима са АА у коме исти пита АА “да ли могу преко моста” и говори му “да има двојица слабих са срцем, не можемо да их доведемо до сутра”, а у коме му АА каже “ви сиђите и изведите их до моста”, на шта му ЕЕ одговора “е па не могу да стоје на сред пута”, а одакле су мигранти по претходном договору даље преузели ДД, ББ и НН лице, што произлази из разговора ВВ са ДД, у коме ВВ у вези превоза миграната саопштава ДД “пошто су три са три сви по једанаест” и даље каже “...” (надимак ББ) он џипом, ти комбијем”, при чему је суд имао у виду и графички приказ кретања по базним станицама телефонских бројева окривљених. Наведено је сагласно и одбрани окривљеног 33, који је навео да је на планини Бесна Кобила преузео око тридесет миграната својим комби возилом марке

“VV Krafter” и ауто путем Е75 успешно превезао до бензинске пумпе “...” у близини Београда, где их је оставио, при чему је његова одбрана потврђена и фотодокументацијом МУП РС, наплатна рампа Дољевац и Ниш, из кога се види пролазак комби возила у наведеном периоду са наплатне рампе из смера Ниша ка Београду.

Са наведених разлога, суд је утврдио да је у организацији окривљеног АА који је ангажовао ПП, ЕЕ, ДД, ББ и ЗЗ, по инструкцијама АА у близини границе са Бугарском, извршен прихват страних држављана који су илегално прешли државну границу, да су стране држављане спровела НН лица и предала осуђеном ПП и ЕЕ, који су их даље спровели до места које окривљени називају “Барбекју”, одакле су их преузели комби возилом и превезли ДД и ББ до тачно утврђеног места у реону планине Бесна кобила, одакле је стране држављане преузео и својим комби возилом превезао до места испред Београда окривљени ЗЗ.

У том смислу, одбрана окривљеног ЕЕ, која је поновљена и у жалбеним наводима његовог браниоца, а у којима је негирао било какво учешће у кријумчарењу, оцењена је као неосновани, будући да је иста у супротности са одбранама осталих саокривљених, као и међусобно оствареном комуникацијом, из које недвосмислено произлази да су учествовали у преузимању и локалном превозу миграната до планине Бесна кобила, одакле је мигранте даље преузео и до Београда превезао окривљени ЗЗ.

Не стоје ни жалбени наводи браниоца окривљеног ДД, адвоката Наде Драгутиновић Милићевић, која указује да из исказа испитаних сведока произлази да су мигранте преузели ЊЊ и ХХ, тако да у њиховом превозењу није учествовао окривљени ЂЂ и окривљени ДД, како је наведено у оптужници, при чему је погрешно суд кривицу окривљеног засновао на исказима осуђених лица ПП и ЊЊ, а што представља недозвољен доказ у кривичном поступку.

Међутим, везано за тачку 9. изреке пресуде, а из које се утврђује да је окривљени ДД учествовао у прихвату и транзиту 15 страних држављана у предметном периоду, првостепени суд је наведено утврдио из одбрана окривљених АА, ВВ, ББ и ЗЗ, на основу остварених телефонских комуникација, те је правилно првостепени суд током поступка утврдио начин рада, односно да се страни држављани прихватају у близини границе Бугарске и Србије на територији СО Босилеград, да су из разговора утврђени задаци ДД, ВВ и ББ, односно да су у конкретном случају НН лица прихватала стране држављане у близини границе, а да су их даље преузимали ДД, ВВ и ББ, па тако, између осталог, у једном од разговора окривљени ВВ обавештава ДД о њиховом даљем кретању “ја сам са џипом, сад ћу да те покупим да узмеш комби, да их ово, а ја да их спустим са џипом, ови ће да чекају испред, ја те остављам да узмеш комби, спуштамо их са ..., ви их преузмите са комбијем на доле, ... и овај су у пратњи са ону Вектру, а ја ћу са џипом на доле иза вас”, а све с обзиром да је задатак ДД да возилом изврши превоз миграната, за које време ВВ и ББ врше контролу пута због евентуалних полицијских патрола. У даљем току разговора АА јавља ДД да су због полицијске акције мигранти остављени код фабрике “...”, којима се потврђује учешће ДД у превозу миграната, те да су мигранте превезли до места у близини места Горња Лисина, суд је утврдио на основу графичких приказа кретања бројева телефона ДД, по базним станицама на дан 20.02.2015. године, из којих произлази да су ови окривљени били на подручју базне станице Горња Лисина и то окривљени ДД од 18:23:17 до 18:38:03, те да су превезли и преузели 15 миграната до договореног места, што се потврђује одбраном окривљеног ЗЗ, који је навео да је преузео око дванаест миграната код села Божице, комби возилом марке “Volkswagen Krafter”, као и да је ангажовао лице које је вршило контролу пута, обавештавало о полицијским патролама и које га је у једном тренутку

обавестило да је поред њега прошло полицијско возило, због чега је он након пар километара оставио мигранте у близини фабрике воде "...” и кренуо кући, о чему је обавестио АА, с тим што се испоставило да том приликом није било полиције. Наведено је потврђено и телефонским разговором АА и ДД у 19:26:29, којим га АА обавештава да су због полицијске акције мигранти остављени код фабрике "...”, “сачекуша зајеби једва им побегли, Власина не може да се прође истресо их код ...”, као и службеном белешком МУП РС од 21.02.2015. године из које је утврђено да је 20.02. у вечерњим сатима полицијска патрола на делу пута на Ваљевици у близини скретања за фабрику "...” пронашла петнаест миграната.

Код напред наведеног, жалбени наводи браниоца окривљеног ДД у којима указује да током поступка није утврђено да је окривљени ДД учествовао у наведеним радњама под тачкама 2, 4, 5, 8, 9 и 10 изреке пресуде, оцењени су као неосновани, будући да је суд за чињенично утврђење ближе описано у изреци пресуде дао довољно јасне и аргументоване разлоге, те се жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде у овом делу.

Жалбом браниоца окривљеног ЗЗ, адвоката Предрага Вулевића се указује да током поступка није утврђено које радње је окривљени предузео и којим радњама је остварио бића кривичног дела за која је оглашен кривим, будући да је у својој одбрани признао да је у два наврата превезао стране држављане при чему су неки од њих имали решења којим је одобрен боравак на територији Републике Србије и превоз је вршио на територији Републике Србије, те се у том смислу поставља питање противправности у смислу постојања кривичног дела лица које није овлашћено за превоз путника, а који тај превоз врши на територији Републике Србије.

Међутим, супротно наведеном, првостепени суд је анализирао и тврдње из одбрана окривљених да нису знали да се ради о мигрантима који нису имали уредно пријављен боравак на територији Републике Србије, те да су у погледу тога били у заблуди, па исте правилно није прихватио, с обзиром да су у супротности са оним што произлази из изведених доказа, посебно са исказима страних држављана, као и садржином снимљених телефонских разговора које су окривљени водили између себе, јер су у међусобној комуникацији користили шифроване термине којима су означавали илегалне мигранте као што су “плочице”, “мермер”, “гуме” и слично, а наведене тврдње су оповргнуте и објективним околностима конкретних догађаја везаних за места где су илегални мигранти преузимају, места где су боравили, начин на који су предавани између припадника групе, чињеницама везаним за време и начин на који су превожени. Стога, и по оцени овог суда је евидентно да су окривљени знали да су у питању страни држављани, при чему је без утицаја то да ли су евентуално неки од њих имали решења о привременом боравку, будући да се у њиховим радњама неспорно стичу сви елементи и обележја кривичног дела из члана 350 КЗ, како је ближе описано у изреци пресуде.

Ово све, ако се има у виду признање окривљеног ЗЗ у коме је навео да је окривљени АА у наведеном периоду рекао да је почео да ради са азилантима, да их узима са границе, да их шаље до Београда аутобусима, колима и комбијем, рекао му да неки путују са папирима, да неки неће папире, да му је понудио да их превози до Београда, да му је АА рекао да није опасно да се превозе кад имају папире и на крају је пристао да их превезе када нема ко други, јер му је остао дужан око 5.000 евра за материјал за реновирање куће, те му је тражио 500 евра по тури, наводећи у колико је наврата превезао одређени број миграната, а како је то ближе описано у тачкама 2, 3 и 9 изреке побијане пресуде, те је његова одбрана у делу да је мислио да је превоз миграната прекршај, а не кривично дело којим је покушао да умањи кривичну

одговорност за предметно кривично дело, оцењена као неоснована, будући да наведене телефонске комуникације управо искључују могућност да су окривљени били у заблуди да се ради о лицима са правом боравка и транзита, како су то настојали да прикажу у својим одбранама, јер све наведене околности у вези планирања и извођења транспорта искључују могућност да се ради о странцима са правом транзита, у ком делу њихове одбране нису прихваћене, будући да су срачунате на избегавање кривичне одговорности.

Правилно је првостепени суд, анализирајући чињенично стање утврђено тачкама 1. до 10. изреке пресуде у погледу имовинске користи, утврдио да су сви окривљени ишли за тим да прихватом и превозом миграната без права боравка на територији Републике Србије остваре имовинску корист, па је тако из исказа окривљеног АА у истрази исти признао да је превозом миграната зарадио 4.000 – 5.000 евра, да су превоз миграната вршили уз новчану накнаду што признају и окривљени ББ, наводећи да је укупно зарадио око 500 – 600 евра, окривљени ВВ наводећи да је за превоз миграната у договору са АА зарадио укупно 300 евра, који је новац како то објашњава у истрази добио од АА и поделио са ББ, окривљени ЗЗ навео да је у договору са АА за превоз миграната зарадио 500 евра по тури, окривљени ИИ наводи да је за договор за превоз миграната подразумевао награду од 50 евра по мигранту, да му је плаћено 150 евра, окривљени ЈЈ да је по договору мигранте превозио за 80 евра по мигранту, да му је плаћено 50 евра и 6.000,00 динара, с тим што је требало да добије још 300 евра, а што су у својим одбранама потврдили и сада осуђени ЊЊ у вези тачке 1. изреке пресуде, наводећи да му је за превоз миграната до Београда АА обећао 200 евра, сада осуђени ОО у вези тачке 6. изреке, који наводи да му је за превоз миграната до Београда АА обећао 100 евра по мигранту.

На основу свега наведеног, правилно је првостепени суд утврдио да су окривљени наведено вршили управо мотивисани прибављањем имовинске користи, што је имајући у виду сложеност њихових активности једини реалан мотив, а у погледу висине остварене имовинске користи, суд је ову чињеницу утврдио на основу признања окривљених из претходног тока поступка у делу у коме су окривљени признали, а када су у питању остали окривљени на основу одредбе члана 541 став 2 ЗКП којом је прописано да ће суд висину износа имовинске користи одмерити по слободној оцени, ако би њено утврђивање изазвало несразмерне тешкоће или знатно одуговлачење поступка. Стога суд уколико не може прецизно утврдити висину износа имовинске користи, а њено утврђивање би изазвало несразмерне тешкоће или одуговлачење поступка своју одлуку у погледу висине прибављене противправне имовинске користи може засновати и на слободној оцени, па су стога супротни жалбени наводи бранилаца окривљених у овом делу оцењени као неосновани.

Првостепени суд је, супротно оном што се наводи у изјављеним жалбама, правилно и у потпуности анализирао изведене доказе и одбране окривљених, за шта је дао и одговарајуће разлоге на странама 76. до 118. побијане пресуде.

Тако, када су у питању искази испитаних сведока, првостепени суд их је правилно ценио као међусобно сагласне и поткрепљене другим материјалним доказима, при чему је дао детаљне и исцрпне разлоге у вези са анализом и оценом њихове веродостојности, те су сведоци чији су искази прихваћени и по налажењу овог суда јасно, недвосмислено и детаљно описали битне чињенице и околности које се односе на инкриминисане догађаје.

Првостепени суд је прихватио и остале доказе како писане, тако и оне у форми аудио записа и друге, правилно оценивши да су сагласни како међусобно, тако и са

другим изведеним доказима, те са исправама и писаним актима и документима који су или издати од стране надлежних органа или су настали у вези са овим поступком, а истинитост њихове садржине, па тим и веродостојност, ничим није доведена у сумњу.

Првостепени суд је на правилан начин интерпретирао одбране окривљених, како оних који су признали предузимање појединих радњи, тако и оних који су негирали било какво учешће у извршењу кривичних дела која им се стављају на терет, при чему је дао јасну оцену веродостојности навода из истих, како појединачну оцену, тако и оцену о њиховој међусобној вези и у склопу са осталим изведеним доказима, детаљно образложивши разлоге због којих их прихвата или не, и то за сваку од конкретних противправних радњи. С обзиром на наведено, првостепени суд је, након одговарајуће анализе предметних навода из одбрана окривљених у којима су негирали учешће у извршењу кривичног дела, правилно нашао да су не само међусобно противречне (пошто су се о неким битним чињеницама и околностима, током предметног кривичног поступка различито изјашњавали), него су и у супротности са одбранама окривљених у претходном поступку, као и одбранама правноснажно осуђених окривљених (који су признали извршење кривичног дела и детаљно и хронолошки описали противправне радње које су предузете) и оповргнути изведеним доказима - исказима сведока и материјалним доказима (одговарајућим аудио снимцима и транскрипцијама телефонских разговора), па је правилно закључио да су предметне одбране окривљених дате на главном претресу, неуверљиве и неосноване, дате са циљем да се избегне, или умањи кривица за предузете противправне радње.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је окривљене огласио кривим за кривична дела ближе описана у изреци побијане пресуде, и за свој закључак дао разлоге на странама 117. до 119. образложења пресудае.

Стога су неосновани жалбени наводи Тужиоца за организовани криминал којима указује да суд нигде не наводи који закон примењује приликом изрицања кривичне санкције окривљенима, јер у кривичном закону, који је важио у време извршења кривичног дела, условна осуда у односу на окривљене ИИ и ЈЈ се није могла изрећи за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од 10 година или тежа казна, а на које чињенице суд нигде не указује па самим тим и не даје разлоге о томе.

По оцени овог суда, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон налазећи да се у радњама окривљеног АА описаним под тачкама од 1. до 10. изреке пресуде, у радњама ДД описаним под тачкама 2, 4, 5, 8, 9 и 10 изреке пресуде, у радњама ББ описаним под тачкама 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 и 10 изреке пресуде, у радњама ВВ описаним под тачкама 3, 4, 5, 6, 7, 9 и 10 изреке пресуде стичу сва битна објективна и субјективна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези са чланом 61 КЗ, а да се у радњама окривљеног ЖЖ описаним у тачкама 6. и 10. изреке пресуде, у радњама ЗЗ описаним у тачкама 2, 3 и 9 изреке пресуде стичу обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у продуженом трајању у вези са чланом 33 и 61 КЗ, у радњама окривљеног ЂЂ описаним под тачком 4., окривљеног ЕЕ под тачком 2. и окривљеног ИИ и ЈЈ описаним под тачком 7. стичу сва битна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, а у радњама окривљеног ГГ описаним под тачкама 3, 5, 6 и 10 изреке стичу обележја продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 помагањем у вези са чланом 35 и 61 КЗ, о чему је првостепени суд на странама 118 и 119 дао јасне разлоге у свему прихватљиве и

за овај суд.

Кривичним закоником РС (објављен у Сл.гласнику 72/09 од 3.9.2009.године) који је важио у време извршења кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим (а које одредбе су биле важеће до 31. маја 2017. године) одредбом члана 350 став 2 КЗ прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, омогућава другом недозвољен прелаз границе Србије, недозвољен боравак или транзит кроз Србију казниће се затвором од 6 месеци до 5 година, а ставом 3 ако је дело из става 2. овог члана учињено од стране групе, злоупотребом службеног положаја или на начин којим се угрожава живот или здравље лица чији се недозвољени прелаз границе Србије, боравак или транзит омогућава или је кријумчарен већи број лица учинилац ће се казнити затвором од једне до десет година, а ставом 4. је прописано да ако је дело из става 2. овог члана учињено од стране организоване криминалне групе учинилац ће се казнити затвором од 3 до 12 година.

Сада важећим закоником за кривично дело из члана 350 став 2 КЗ прописана је казна затвора од 1 до 8 година, за став 3. казна затвора од две до дванаест година, а за став 4. казна затвора од 3 до 15 година.

У конкретном случају, по налажењу овог суда, било је места изрицању условне осуде у смислу одредбе члана 66 КЗ, будући да је у Кривичном закоником (Сл.гласник 72/09 од 3.9.2009. године) прописано да за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од 10 година или тежа казна, не може се изрећи условна осуда. Како је у конкретном случају првостепени суд, као блажи закон за окривљене у смислу члана 5 КЗ, применио кривични закон који је важио у време извршења кривичног дела (Сл.гласник 72/09 од 3.9.2009. године), где је за наведено дело из члана 350 став 2 КЗ, за које су окривљени ЈЈ и ИИ оглашени кривим, била запређена казна затвора у трајању од 6 месеци до 5 година, то је неспорно да је у конкретном случају правилно примењен кривични закон и одредбе члана 65 и 66 КЗ којима су предвиђени услови за изрицање условне осуде.

При томе, правилно је првостепени суд применио Кривични законик који је важио у време извршења кривичног дела, односно кривични закон који је ступио на снагу 11.09.2009. године, јер се ради о закону који је повољнији за окривљене, у смислу одредбе члана 5 КЗ, будући да каснији закон, са изменама и допунама из 2017. и 2019. године предвиђа строже казне затвора за предметно кривично дело, а када су између осталог измењени и услови за изрицање условне осуде, у ком смислу је првостепени суд у побијаној пресуди правилно применио кривични закон када је окривљене огласио кривим за дела ближе описана у изреци пресуде.

Жалбом Тужиоца за организовани криминал се указује на другачију оцену доказа од оне која је дата у првостепеној пресуди, наводећи да је суд погрешно закључио да окривљени ГГ, ЂЂ, ЕЕ, ЗЗ и ЖЖ не припадају организованој криминалној групи, а код чињенице да су имали етапне улоге у унапред уговореном плану за реализацију илегалног пребацивања страних држављана, јер су сви окривљени располагали свим битним сазнањима у погледу организације, структуре и начина деловања ОКГ, те је тако ЂЂ, а што произлази из преслушаних разговора потпуно свестан да је припадник ОКГ, јер је у комуникацији не само са АА, већ и са ДД и ББ; окривљени ЖЖ, који потпуно равноправно са АА организује превоз миграната, окривљени ГГ, који је такође знао да се кријумчаре мигранти од стране организоване криминалне групе, јер је осим са АА, био у комуникацији и са ББ. Из радњи окривљеног ЕЕ произлази да су окривљени свесни да већи број лица учествује само у једној етапи, да се радње предузимају на високом нивоу организације и захтевају

логистику, те њихова активност указује на припадност организованој криминалној групи.

Међутим, насупрот овим наводима, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, првостепени суд је детаљном анализом свих изведених доказа, које је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са наводима одбрана окривљених, потпуно и правилно утврдио чињенично стање и за своје закључке дао јасне, логичне и аргументоване разлоге, те је правилно, на страни 117. побијане пресуде образложио због чега није прихватио правну квалификацију из оптужног акта Тужиоца за организовани криминал, при чему је дао јасне разлоге зашто именоване окривљене није огласио кривим за дата кривична дела, правилно налазећи да се у радњама за које се терете не стичу елементи кривичних дела која им се оптужним актом стављају на терет. У том смислу, током поступка није доказано да је код окривљених ГГ, ЂЂ, ЕЕ, ЗЗ и ЖЖ постојала свест о томе да свако од њих има свој задатак у оквиру организоване криминалне групе, која је постојала одређено време и деловала споразумно у циљу вршења више кривичних дела из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ, да постоји план и да је сваки члан упознат са реализацијом плана. Наиме, правилно је првостепени суд нашао да су наведени окривљени, а имајући у виду активности које су предузимали у критичном периоду, поступали у саизвршилаштву у смислу одредбе члана 33 КЗ, будући да су током извршења дела комуницирали углавном са окривљеним АА (осим ГГ који је оглашен за радњу помагања у смислу члана 35 КЗ), те овакву оцену доказа прихвата и овај суд.

С тим у вези, разматрајући учешће окривљених ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ и ЗЗ, правилно је првостепени суд утврдио да су њихове активности, комуникације и садејство, ограничене на начин из кога објективно не произлази припадност организованој криминалној групи, јер иако поступају по принципу поделе посла, њихова комуникација у вези кријумчарења је ограничена готово искључиво на комуникацију са окривљеним АА, тако да нема јасних доказа да ови окривљени саучествују са сазнањем да поступају у саставу организоване криминалне групе, а како свако од окривљених одговара у границама свог умишљаја, правилно је првостепени суд утврдио да њихово поступање (осим ГГ) има значај саизвршилаштва са окривљеним АА, у смислу одредбе члана 33 КЗ, јер су учествујући у извршењу кривичног дела, по принципу поделе посла, остваривали заједничку одлуку и битно допринели извршењу кривичног дела, због чега је суд у односу на ове окривљене чињенично стање у диспозитиву оптужнице уподобио фактичким доказима произашлим током првостепеног поступка и стварно утврђеном чињеничном стању, те нашао да њихове радње имају значај саизвршилаштва, а не поступања у саставу организоване криминалне групе.

Жалбени наводи Тужиоца за организовани криминал који се односе на погрешну правну квалификацију у односу на окривљене ИИ и ЈЈ, овај суд није разматрао, а у складу са чланом 453 ЗКП и принципом забране *reformatio in peius*, будући да у претходном поступку Тужилац за организовани криминал није изјавио жалбу на пресуду у делу који се односи на ове окривљене, а којом приликом је извршена преквалификација са кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ за које су тужени - на кривично дело из члана 350 став 2 у вези члана 33 КЗ.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је нашао да је правилно првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљених АА, ДД, ББ, ВВ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ГГ и ЗЗ ценио околност да раније нису осуђивани, а у односу на окривљене ББ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ и њихов породични статус, те у односу на окривљеног ЂЂ младост у време извршења

кривичног дела, затим у односу на све окривљене коректно држање током поступка, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног АА ценио околност да је организатор организоване криминалне групе, а у односу на АА, ДД, ББ, ВВ, ЖЖ, ГГ и ЗЗ чињеницу да су кривично дело извршили у продуженом трајању, а у односу на ИИ и ЈЈ да је кривично дело извршено у саизвршилаштву.

У односу на окривљеног ГГ, првостепени суд је правилно нашао да се само казном затвора у трајању од једне године може остварити сврха кажњавања, при чему је одредио да ће се иста извршити без напуштања просторија у којима станује и без примене електронског надзора, а имајући у виду да је кривично дело у помагању учинио као припадник МУП Републике Србије.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је нашао да правилно утврђеним околностима на страни окривљених првостепени суд није дао адекватан значај, те да није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни окривљених, затим протек времена, друштвену опасност кривичног дела, те степен кривице окривљених, те је стога преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о казни која је изречена окривљенима АА, ДД, ББ, ВВ, ЖЖ и ЗЗ, те тако окривљеног АА због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 у вези са чланом 61 КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 4 године, окривљеног ДД, ББ, ВВ за извршење по једног продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ осудио на казне затвора у трајању од по 3 године, окривљеном ЖЖ због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 и 61 КЗ изрекао условну осуду тако што му је претходно утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2(два) месеца и истовремено одредио да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 2 године не изврши ново кривично дело, окривљеном ЗЗ за продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 и 61 КЗ изрекао условну осуду којом му утврђује казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која казна неће бити извршена уколико окривљени у времену проверавања од 2 (две) године не изврши ново кривично дело, окривљенима ЂЂ и ЕЕ за извршење по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ изрекао условне осуде којим им утврђује казне затвора у трајању од по 9 (девет) месеци и истовремено одредио да се утврђене казне неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 2 (две) године не изврше ново кривично дело, налазећи да ће се изрицањем казни у наведеном трајању у довољној мери утицати на окривљене да убудуће не врше кривична дела и остварити сврха генералне и специјалне превенције, односно да ће се и самим упозорењем уз претњу казном у довољној мери утицати на окривљене да се убудуће уздржавају од вршења друштвено опасних дела.

Стога, супротни жалбени наводи Тужиоца за организовани криминал који се односе на изречене санкције, указивањем да суд није у довољној мери ценио отежавајуће околности на страни окривљених, нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, будући да је првостепени суд све околности на страни окривљених правилно утврдио, како олакшавајуће тако и отежавајуће, те се наведеним жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде у овом делу.

Правилно је првостепени суд на основу члана 91 и 92 КЗ од окривљених одузео имовинску корист прибављену кривичним делом у износима и на начин како је то опредељено у ставу II изреке пресуде, с обзиром да нико не може задржати имовинску корист прибављену кривичним делом, док је висину имовинске користи од одређених окривљених утврдио на основу исказа окривљених, а у односу на остале окривљене на основу слободне судијске процене у смислу одредбе члана 541 став 2 ЗКП, а како је то напред образложено.

У односу на окривљеног ГГ, првостепени суд је правилно нашао да се само казном затвора у трајању од једне године може остварити сврха кажњавања, при чему је одредио да ће се иста извршити без напуштања просторија у којима станује и без примене електронског надзора.

На основу члана 85 КЗ суд је окривљеном ГГ изрекао меру безбедности забране вршења позива радника Министарства унутрашњих послова Републике Србије у трајању од 5 година, како је то ближе наведено у ставу III изреке пресуде, с обзиром да је као полицијски службеник у обавези да предузима послове на превенцији криминала и унапређењу безбедности у заједници, да открива кривична дела и њихове учиниоце, да их приводи, да послове обавља професионално у складу са законом како током радног времена тако и ван радног времена, те чињеница да је извршио кривично дело за које је осуђен, је узроковала грубо кршење професионалних стандарда, правила струке и одговорности, што оправдано указује на опасност да би вршењем позива од стране окривљеног поново извршио кривично дело, због чега је наведена мера у одмереном трајању нужна и оправдана.

Стога су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног ГГ, да је мера безбедности забрана вршења позива престрога изречена, с обзиром да се ради о добром и професионалном полицијском службенику који је више пута новчано награђиван увећањем плате због изузетних резултата у раду, да за 2 године испуњава услове за редовну пензију, будући да је правилно првостепени суд применом законских одредби нашао да у конкретном случају су испуњени законски услови за изрицање наведене мере безбедности, а како је то и образложено на страни 120. побијане пресуде.

На основу члана 350 став 5 и члана 87 КЗ суд је изрекао окривљенима и меру безбедности одузимања предмета ближе наведених у ставу IV изреке пресуде, имајући у виду да се ради о предметима који су употребљени за извршење кривичног дела односно да се ради о одузетим возилима којима су превожени мигранти на начин ближе описан у изреци пресуде, те је без утицаја жалбени навод браниоца окривљеног ЗЗ, адвоката Предрага Вулевића, којим указује да окривљени није власник возила, будући да су у конкретном случају испуњени законски услови за одузимање предмета из члана 87 К, како је то правилно нашао првостепени суд.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је приликом одлучивања анализирао и ценио и остале наводе и тврдње из изјављених жалби, али их није посебно образлагао, јер нису од утицаја да одлука у овој кривично-правној ствари буде другачија.

Из напред изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је на основу одредбе члана 457 и 459 ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић